

PHONG HOA

RA NGÀY THỨ SAU

DIRECTEUR POLITIQUE
NGUYỄN XUÂN MAI

DIRECTEUR NGUYỄN TUONG TAM

ADMINISTRATEUR
PHAM HUU NINH

DÂN QUÊ...

lịch Toét vẫn minh

...VÀ LUẬT

Trong bức thư của ông Nhị-Linh gửi cho một ông nghị tuần trước, ông có bàn một điều khiếm khuyết trong bản chương trình giáo dục của nha học-chính. Điều ấy là sự dạy cho con em biết ít nhiều điều cần thiết về quyền công dân (droits civiques) để họ biết rằng họ được tự do nói và viết những điều họ nghĩ, quý hồ những điều ấy không phạm đến pháp-luật.

Ý kiến này nhắc tôi nhớ đến sự mơ hồ của dân quê đối với pháp luật. Họ tuyet nhiên không biết những ủy khúc của pháp luật, không rõ những điều gì và sự gì không cấm đoán, không hiểu thế nào là trọng tội, khinh tội. Mà cũng không có ai dạy bảo cho họ biết. Những quyền luật, những tờ công văn gửi về các làng chỉ xếp đống trong một cái tủ của Hội-đồng hương chức, không bao giờ thấy ónh sáng mặt trời nữa. Họ chẳng chỉ có mấy anh thầy cò vị nghề còn tò mò để ý đến pháp luật, ngoài ra từ chánh-tổng, lý-trưởng cho đến cùng đình, đều u-u minh-minh, động có việc phải ra đến quan, thầy đều sợ hãi như phạm vào tội giết người: tình cảnh ấy có khác gì tình cảnh một người lòa cưỡi ngựa mù nửa đêm đi ra chỗ ao sâu!

Sự đó không phải là không có căn cứ.

Muốn tìm nguyên nhân, ta phải giờ đến lệ xưa.

Trước kia, tuy nhà vua có đặt luật thật, xong luật chỉ để riêng cho quan trường thực hành, còn dân gian cấm không được xem, được đọc, lấy có dân hiểu rõ pháp luật sẽ sinh ra nhiều vụ kiện cáo. Và chẳng thừa ấy, pháp luật với luân lý hầu như là một, mà luân lý, làng nào, xóm nào lại không có một ông đồ giảng, dạy.

Đến nay, thời thế biến thiên, pháp luật đi đặng pháp luật, luân lý đi đặng luân lý, không hỗn độn như trước, thì cái tệ xưa cũng không thể nào đứng

vững được nữa. Phải biết pháp luật! Bên các nước thái tây, điều đó thành một sự dĩ nhiên đã lâu lắm rồi.

Xem tới đây, chắc có nhiều người bảo: cần gì viện chứng bên thái tây, ngay ở nước ta, phải biết pháp luật cũng đã là một sự dĩ nhiên. Không, quả thực không. Trừ ra một số ít người ở tỉnh lâu năm, có việc phải biết đến pháp luật, còn đều mơ hồ cả.

Người gọi ra tòa làm chứng, lại sợ hãi dè dặt như sợ nói thật ra sẽ mắc tội, là sự ta thường thấy.

Kẻ ăn cắp chối không nhận tội, viện lẽ rằng lấy của bỏ rơi ngoài đường là sự chinh đại, người phải khai sinh khai tử bị phạt, vì không khai báo, lại cãi là vô tội, và biết bao nhiêu việc khác hằng ngày xảy ra đủ chứng cho ta biết rằng pháp luật đối với dân ta như một môn triết học huyền bí.

Phải biết pháp luật! Biết pháp luật mới hết những sự lầm lẫn hại người nói trên, mới hết những sự sợ hãi, về dặt dặt của những người chỉ biết « gãi tai » nhờ đến đèn trời soi sét. Biết pháp luật cho đến nơi đến chốn không phải là sự dễ dàng, nhất là ở bên ta, luật Nam triều cũng thực hành cả.

Nhưng ý tôi nào có phải luyện một ông lý Toét hóa ra một ông cử nhân hay tiến sĩ về luật học. Cốt chỉ dạy cho dân quê biết ít điều thường thức, nhưng cần thiết về pháp luật mà thôi, như thế cũng đã là một sự khó khăn lắm rồi.

Khó khăn ở chỗ thực hành ý tưởng đó. Đành rằng dân quê cần biết chút đỉnh về pháp luật, song dùng phương châm gì dạy bảo họ bây giờ?

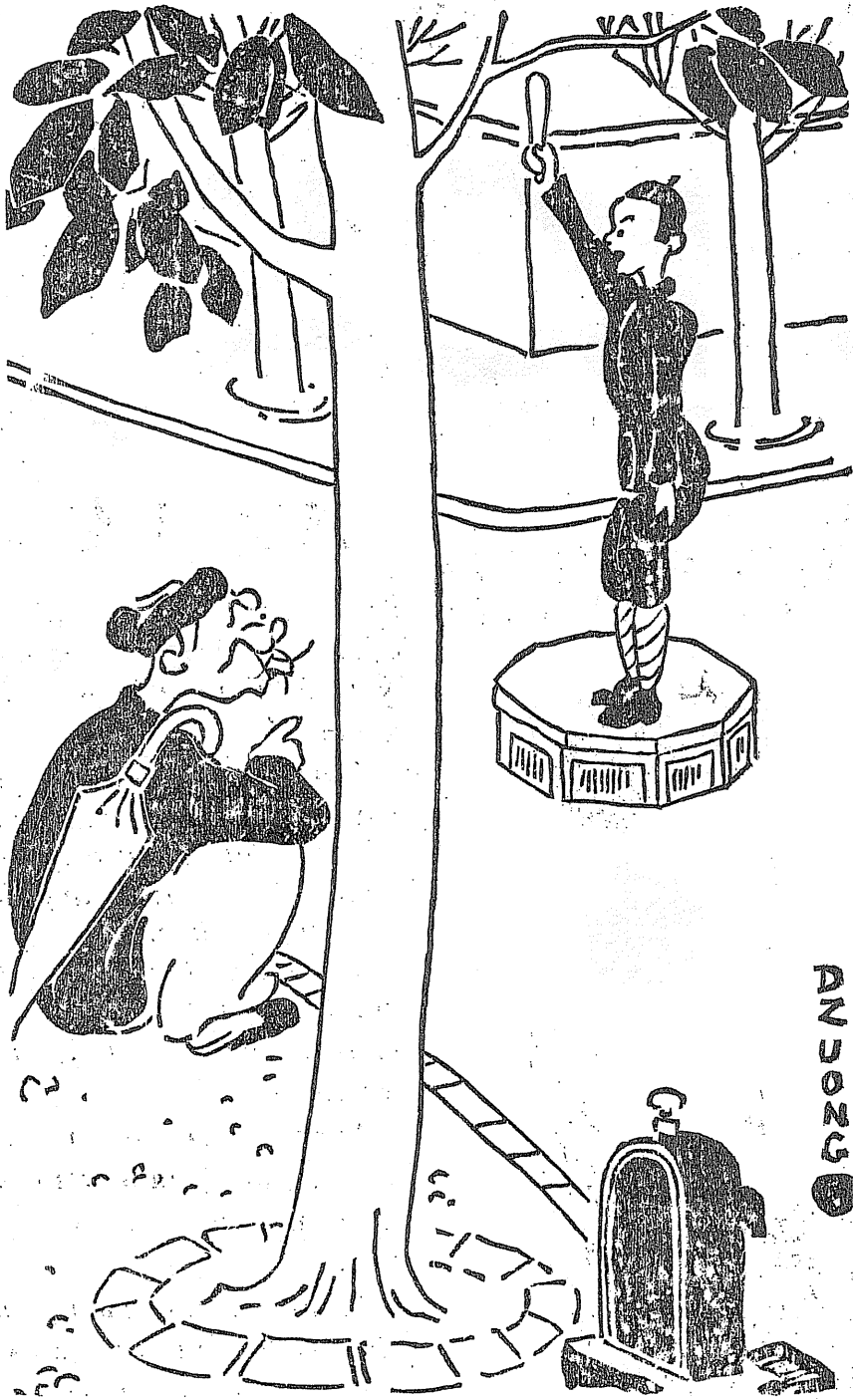
Có hai cách:

Một là dạy cho con em trong các làng ít điều về dân quyền và pháp luật như lời ông Nhị-Linh đã bàn.

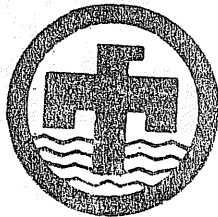
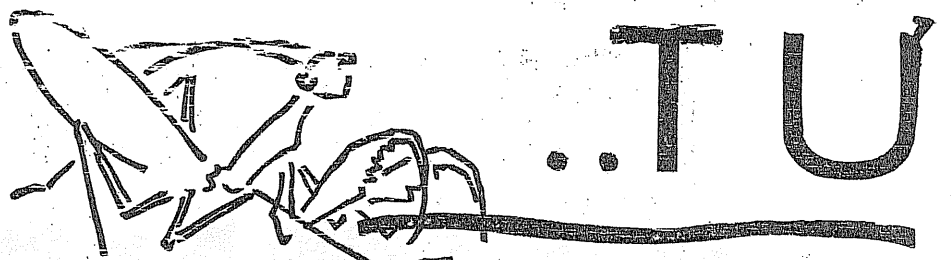
(Xem tiếp trang sau)

NG

— Dáng chừng đây là mộ ông nào to lắm nên có ông đội xếp đứng canh suốt ngày.

PHỤ TRƯỞNG THÁNG 3 CÙNG RA VỚI SỐ BÁO NÀY CÓ ĐĂNG

THỀ RỜI MỘT BUỔI CHIỀU..

Của NHẤT-LINH

TẬP I

Kỳ báo sau sẽ có phụ trương về tháng tư sẽ đăng

THỀ RỜI MỘT BUỔI CHIỀU..

TẬP II

Ông Nguyễn Văn Nhân ở báo Xứ sở Annam bênh vực cho thể giới ngữ. Câu truyện vô quan hệ, vì thể giới ngữ có ích thì không phải là không có ích, nhưng đối với ta nó cũng chẳng lấy gì làm có ích cho lắm.

Vậy đáng lẽ mặc hai ông Văn Nhân rồi thì giờ bản truyện gấu, nhưng ông Văn Nhân ở Xứ sở có mấy câu tỏ cho ta biết rõ con người Văn Nhân, rất đáng chú ý, nếu tôi mạn phép ông ấy phơi ruột gan ông ấy ra đây. Ta hãy xem ông ta viết :

« — Có phải anh công kích thể giới ngữ Esperanto đăng trong báo « Đông dương liên đoàn » không ?

« Rồi người bạn tôi đưa ngay cho tôi tờ báo ấy, tờ báo mà từ trước đến nay, tôi chưa để ý đến... »

Ông Văn Nhân, ông không để ý đến. Việc ấy ông cho tôi được phép ngó một chút đỉnh và nhờ ông khi nào lên cung trăng, lái hộ mấy cái lá đa.

Giáo-sư Trung-kỳ

THEO báo Tiếng-dân, việc học ở các vùng quê xứ Trung-kỳ có lắm điều hay ở trong.

Bắt đầu năm 1933, việc học giao trả lại Nam-triều, tiền học phí giao về làng thâu và cấp. Các ông hương-sư lẽ tất nhiên là giao về làng cấp tiền lương. Sự cải cách mới mẻ và tiện lợi thay !... tiện lợi cho mấy ông kỳ-mục, kỳ nát.

Ở Phan-thiết, tình cảnh các giáo-sư từ đó đáng để cho người ta ghen.

Lương tháng sụt xuống 9 hay 12 đồng, mà cứ hết tháng, hương-sư đến hỏi hội-dồng xin lĩnh món tiền tối hậu đó, hội đồng khất lần... Một tháng qua, hai tháng qua, ba tháng qua, mấy ông hương-sư đành phải thắt lưng cho chặt, nhịn đói mà dạy học.

Thế mới thật là sả thân vì nước, vì dân, các ông nên cố nhịn đói mà dạy dỗ con em cho thành người. Nhưng ông lương cao 5. 6 trăm đồng chỉ ăn no lại nằm, đều trông cả vào các ông đol Các ông có đói lá, hay chết đói chẳng nữa, các ông cũng có thể tự hào rằng đã hết lòng với công cuộc cải cách của ông Phạm Quỳnh về giáo-dục quốc-dân vậy.

Văn nhân với Nguyễn Văn Nhân

ÔNG Văn Nhân ở báo « Đông dương liên đoàn » công kích thể giới ngữ Esperanto.

Hang đẽ của Ưông-bí

PHU đào đất ở một cái gò gần mộ Ưông-bí có thấy một cái hang. Người nói là một cái hầm của dân ta xây để ăn giặc Knách thừa trước, người lại nói là hang đẽ của hay là một ngôi mồ của người Tàu.

Những người xuống hang lục soát đem lên mỗi người một vật bằng sành hình giống cái lớn già cua. Có mấy bà « ông đồng », mấy thầy cung-văn sành sỏi nhận ngay ra là những bát hương thờ, tuy cái lon già của họ không giống bát hương thờ chút nào! Nhưng theo họ, đó là bát hương thờ đời thượng-cổ: nói là bát... ăn của họ thì đúng hơn.

Vì ngày hôm sau, đã có một vài người đem tàn lọng và lễ vật đến cúng. Rồi từ đấy, suốt ngày suốt đêm, người ta đua nhau lên đồng, hầu bóng, cúng lễ mãi trong cái hang tối om. Chưa biết là vị thần, hay « cô », « cậu », « mợ » nào được hưởng sự lễ lễ và hương hoa của con công đệ tử của cái hang tối om ấy, nhưng sự chắc chắn nhất là đã có một bà đồng được hưởng các lễ vật của lũ đàn ngự đến hầu bóng... bóng ai? có lẽ bóng bà đồng ấy vậy.

Nhưng ngẫm cho kỹ, bà « đồng » ấy có lẽ lại là ân-nhân của dân Ưông-bí. Thật vậy, Có bang tối, tất có bà đồng, có bà đồng mới có hầu bóng, có hầu bóng mới sinh ra đền thiêng, có đền thiêng rồi khách thập-phương mới kéo

DÂN QUÊ VÀ LUẬT

(Tiếp theo trang nhất)

Hai là hiểu thị cho dân quê được rõ quyền lợi nghĩa - vụ của họ.

Dân quê vốn chỉ trông cậy vào bọn đàn anh, mà bọn này duy chỉ sợ uy các quan « phụ-mâu » họ, muốn cho sự hiểu thị kia mau có kết quả tốt, duy có cách nhờ đến quan trường. Nhưng... các quan còn bận về việc khác, có lợi hơn.

Một cách nữa, khó khăn hơn, là bọn thanh niên các làng có chí khí, có tư tưởng, chịu khó sưu tầm lấy những sách luật — một sự rất dễ dàng — đọc và giảng cho dân nghe những lúc họp việc làng : như

vậy chẳng hơn là cãi vã nhau về nội thứ, về việc nên dự vào hay không nên dự vào Tư-vấn ư ?

Công cuộc tuy khó khăn, song có ý chí, có quả cảm thì sau trước cũng đạt được mục đích — mà quả cảm, ý chí lại vốn là đức tính của thanh niên.

Từ-Ly

PHONG-HÓA TUÂN BÁO
 Mua báo kể từ 1 và 15, và phải trả tiền trước. Ngân-phiếu xin gửi về :
 M.Ng. trưởng-Tam Directeur du P.H.

Tòa soạn và Tri-sự
 n° 1, Bd Carnot, Hanoi — Tél. 874

GIÁ BÁO

Trong nước, Ngoại quốc
 Pháp và thuộc địa

Một năm...	3p.00	6p.50
Sáu tháng...	1p.60	3p.50

CHƠI XUÂN

Chơi xuân, nếu vương phải gai, Xin mời lại số mười hai Sinh-Từ...

Số 12 Sinh-Từ, nếu không nói chắc ai cũng biết: đó là hiệu **LÊ-HUY-PHÁCH**, một hiệu thuốc lớn và có tiếng nhất xưa nay. Hiệu ấy có buồng riêng để thí-nghiệm bệnh Lậu, Giang-mai, Hạ-cam và nhận chữa những bệnh ấy, không khỏi không lấy tiền. Hiệu ấy sẵn lòng chỉ-dẫn những căn-nguyên và cách chữa các bệnh cho những người không biết và có ít tiền... Các thứ thuốc của hiệu ấy, đều đã phân-chất (analyser), và nhiều người công nhận là không đâu có những thuốc hay như thế. Mỗi buổi sáng, chủ-nhân hiệu ấy, sẵn lòng xem mạch giúp cho những ai có « bệnh nghi-ngờ » muốn hỏi, và trước khi muốn chữa. Ở tỉnh xa, muốn hỏi điều gì, cứ biên thư về: **LÊ-HUY-PHÁCH** 12 Sinh-Từ Hanoi, là hiệu ấy trả lời ngay nhưng phải đính tem năm xu, và nếu muốn dùng thuốc thì hiệu ấy sẽ gửi cách lĩnh-hóa giao ngân (contre remboursement).

CÂN BẠCH

NHỎ ĐẾN LỚN

đến mà lúc khách thập-phương kéo đến tấp nập tất là thương-nghiệp mở mang, dân Uông-bí nhờ đó mà làm ăn thịnh vượng, sinh ra giàu có, mà giàu có nhất... là bà đồng đó.

Vậy dân Uông-bí còn đợi đến bao giờ mới tôn bà đồng ấy lên làm thần: thần giữ cửa.

Ma-y-nữ

TRỊNH-hiếu-Tư, thủ tướng Mãn-châu, từ khi phủ tá Phô-nghi lên ngôi Hoàng-đế, phải người đi các nơi thị trấn hay về thôn quê tìm con gái 15, 16 tuổi, có nhan sắc, kén chọn để đưa vào cung làm phi-lần.

Hiếu-Tư chẳng qua cũng tòng cô, muốn duy trì lại những quốc-hồn quốc-túy của nước Tàu, như bên ta cái ông yêu nước non muốn bảo tồn ấy cồ-tục hay ho, vậy mà dân Mãn lại không bằng lòng chút nào, nhất là những nhà có con gái. Ai bảo họ ham công-danh, phú-quí như bọn ông Phạm-kim-Khánh.

Nhân dân ta oán, nhưng Trịnh hiếu Tư vẫn một lòng tìm hoa để dâng cho Phô-nghi, đặng được tiếng là trung thần. Một hôm kia, Trịnh đang ngồi trong văn phòng xem ảnh, so sánh sắc đẹp của những cô mỹ nữ đã chọn được, bỗng dật mình: một con dao sắc từ trên mái nhà ném xuống, cắm sâu vào bàn. Lưỡi dao sọc một phong thư, ngoài đề ba chữ «Ma-y-nữ», tên hiệu của một cô hiệp sĩ có tiếng ở Mãn. Trịnh bóc thư xem xong, mặt xanh nhợt....

Rồi từ đó, không thấy Trịnh nói đến việc sai người đi tuyển cung tần nữa.

Ngay hôm đó, một người con gái sắp đi lấy chồng bị kén tuyển vào cung, được một bức thư của «cô áo gai» bảo cho rằng cứ yên lòng, cô đã dọa lấy đầu Trịnh hiếu Tư nếu không thôi việc tuyển mỹ-nữ.

Truyện «cô áo gai» này mới giống truyện hiệp sĩ đời xưa làm sao! Nếu cô là người trần thì cũng nên kính phục cái tài thần xuất, quý nhập của cô.

Nhưng... cô có lẽ là người trên cung trăng, mà người kể truyện cô cho chúng tôi nghe có họ hàng gì với chú cuội hẳn.

Tứ Ly

Vấn-đề phụ-nữ

ÔNG Vĩnh rõ rắc rối tệt! Lối hết tương, cà, mắm, muối... lên báo, chẳng diết nói gì, lại nhằm ngay vấn-đề phụ-nữ mà bàn.

Vi một bài xã-thuyết của ông mà hết cô Phụ-nữ Sài-thành, lại đến cô Phụ-nữ Huế phản đối. Mà cô Huế mới to gan thực. Dám bảo ông Vĩnh, chẳng biết việc làm thì sao, chứ kiến-thức thì tầm thường quá.

Ông Vĩnh chẳng phải tầm thường đâu, các cô phải biết thế mới được. Tầm thường mà một mình đứng chủ hai tờ báo, cả quốc-văn lẫn pháp-văn, mà đều hay bằng nhau, tầm thường

DINH HAN

— Này bác, cái lão kia đi bước dài lạ!
— Cụ cứ Hai đấy mà. Cụ vốn hà tiện nên đi thế để cho giầy đỡ mòn và bớt chạm xuống đất

mà xuất bản được quyển Niên-lich thông-thư; tầm thường mà làm được hữu tham mưu, nổi tiếng thần-cơ diệu toán ở tấn «Cung cồ tân thời»... Đó toàn là những thủ-đoạn phi thường — ngoài ông Vĩnh ra, mấy ai đã làm nổi — sao lại gọi là kiến-thức tầm thường được!

Mà có đôi chút tầm thường thực, thì cũng là tại số, số bắt phải thế, chứ lỗi đâu ở thầy mà có bắt bẻ. Chả hơn, cô nay triết lý, mai triết lý, lúc nào cũng ở tận trên mây tầng mây!

Kế-Huy.

VUI HƯỚNG ĐẠO ĐOÀN

Điệu «Ca Joie Scoute»

Anh em ơi, cùng nhau bước lên đường ta hát bài
Ca thiên nhiên cùng non nước ta cùng
cao tiếng cười,
Chim véo-von trên cành xanh tươi
Vui sướng đi cho đời ta vui.
Chim véo-von trên cành xanh tươi
Vui sướng đi cho đời cùng vui.

Anh em ta, còn vui sướng trong đời
niên thiếu này
Nhu hoa xuân làm thơm ngát xuân đời
bao tháng ngày,
Nhu nắng xuân tung bưng cỏ cây,
Nhu gió xuân lẹ làng đùa mây,
Nhu nắng xuân tung bưng cỏ cây,
Nhu gió xuân lẹ làng đùa mây.

Anh em ta dù cay đắng muôn phần ta
cứ cười,
Ta chen vai mà lo gánh chung phần ta
với người.
Bao mối lo coi là bóng mây,
Cơn gió vui mây sâu tan ngay.
Bao mối lo coi là bóng mây,
Cơn gió vui mây sâu tan ngay.

Gặp khi gió táp mưa đờn,
Dùng xe AN-THÁI chẳng cơn
cớ gì.

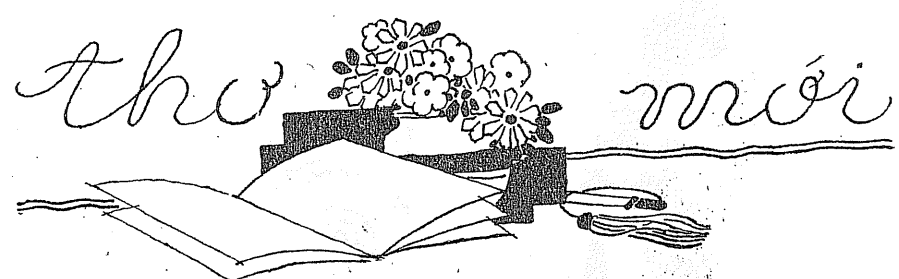
HIỆU XE
Số 2 phố Nguyễn-trọng-Hiệp — Hanoi

TỰ-LỰC VĂN-ĐOÀN
MẤY VẠN THƠ'
CỦA THẾ-LỮ

In có hạn và thật có vẻ mỹ thuật, mỗi cuốn giá 1\$00, tiền cước gửi 0\$20. Trả tiền trước bằng ngân phiếu 1\$20 gửi về: Ông Nguyễn-Tường-Tam N° 1 Boulevard Carnot Bao nhiêu người gửi tiền mua thì in bấy nhiêu. Ngoài ra không bán.

Không gửi theo cách lĩnh hóa giao ngân. Thư mua không kèm ngân phiếu thì coi như là không có.

Quyền nào cũng có chữ ký của tác giả

Anh em ta cùng nhau bước lên đường ta hát Bài ca thiên nhiên cùng non nước ta cùng cao tiếng cười Chim véo von trên cành xanh tươi Vui sướng đi cho đời ta vui Chim véo von trên cành xanh tươi Vui sướng đi cho đời cùng vui

Pharmacie de Hanoi

LÀ MỘT HIỆU THUỐC TÂY LỚN MỚI MỞ Ở 13, PHỐ HÀNG GAI, HANOI

Do ông HOÀNG-MỘNG-GIÁC và ông NGUYỄN-HẠC-HẢI quản đốc

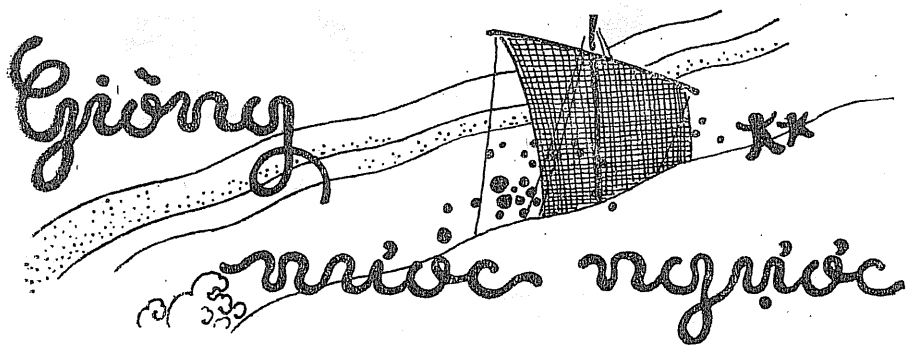
Hai ông đều là Bảo-chế tốt-nghiệp ở đại học đường Paris.

CÂN ĐỦ CÁC ĐƠN — BÁN ĐỦ CÁC THỨ THUỐC — GIÁ PHẢI CHĂNG

DINH TUYÊN

—A lô! Ông chủ đây à? Ấy chết, ông ho..... xin ông tha lỗi để tôi viết điều thuốc-lá, chẳng khói nó làm ông khó chịu.

CÁM ƠN

ÔNG BẠN N. V. CH.

Bạn đọc báo «Bạn dân Đông Pháp»
Thấy có một bài của Bà lập tiên sinh
Thuật cách thưởng xuân của các văn-
sĩ Hà-thành,
Tả Tú Mỡ ra hình quê kịch:

«Đầu đánh đai chiếc khăn lượt kẻch,
Dưới chân quần mặc sặc móng heo,
Chân nam thất thều đã chân siêu
Từ Nhà Hỏa lần theo đường Hàng Cót,
Nhìn sắc pháo đầy thêm thiên hạ đối
Đăm đăm tìm kiếm nốt mấy vần thơ».
Bạn xem xong, nửa vực nửa ngờ,
Chả có nhẽ Tú Mỡ lại bơ phờ hơn Lý
Toét.

Viết bức thư, bạn rằng: muốn biết
Tú Mỡ tôi ăn Tết thế nào.
Bạn đoán rằng báo nọ đồn phao,
Rất những truyện tào lao lão toét
Khiến bạn đọc giả, người bên «phái đẹp»
Ngán thẳng tôi, đồ ghét hoặc xem khinh.
Bạn quá yêu, ngộ nổi bất bình,
Tôi rất cảm tấm thịnh tình ái-mộ.
Thư phúc đáp xin thưa bác rõ
Khỏe điềm trang, Tú Mỡ quả thua đời,
Chẳng được như ai đúng một kim thời,
Ba ngày Tết cũng chỉ lười thôi lếch thếch
Chờ nên chẳng buồn ra tiếp khách,

Chỉ năm hăm, đọc sách ngâm thơ.
Báo Bạn-dân riều cợt ỡm-ờ,
Nặn ra truyện Tú phất phơ rong phở.
Lại tả Tú hình dung nhặng nhố,
Thôi họ nói diều, mặc họ vờ với giờ!...!
Chị em không biết cứ cười,
Cười anh Tú Mỡ là người kỳ khôi!
Nhưng mà... tôi vẫn là tôi...

Tú Mỡ

VỀ ĐẸP RIÊNG TẶNG CÁC BÀ CÁC CÔ

Một môn thể thao

Thân hình của phụ-nữ thế nào mới là đẹp? Điều cốt yếu nhất, trong người bao giờ cũng phải khỏe mạnh, khỏe mạnh đây không phải là vai u, thịt bắp hay béo trực béo tròn như cái «bạt mít»—mà chỉ là không hay tật bệnh và ăn, ngủ đều hòa. Người béo quá chưa hẳn đã là khỏe, vì chỉ nhiều mỡ nên bắp thịt không được nở nang.

Thân thể vừa phải, chân, tay có những bắp thịt lẳn, ngực phồng, nhưng trông toàn thể vẫn giông-giống cỏ, như thế là đẹp.

Phụ-nữ nước ta, ít người có thân hình đẹp: không béo lùn, tất gây khằng-khieu như «cái xe diều» hay khô đét như con « cá mắm mực ». Muốn bỏ cứu cho sự khuyết điểm đó, không gì bằng nên tập thể-thao. Nói thể không phải là khuyên chị em vận quần đùi, áo cộc, đi giày «sáng đá» rủ nhau lập hội bóng tròn như mấy cô ở «Cai Vồn» trong Nam kỳ hồi năm ngoài đầu Các bạn gái cứ vui lòng nghe tôi mỗi buổi sáng khi mới dậy hay lúc chiều tối trước khi đi nằm tập vài môn thể thao nhẹ nhàng độ 15 phút trong sân nhà hay trong gian phòng mở rộng cửa thì sẽ thấy mạnh khỏe luôn. Thể thao làm cho người béo được săn da lẳn thịt, thể

thao cần thiết cho thân thể cũng như cơm gạo. Chị em Âu, Mỹ đều công nhận như thế.

Tôi tiếc rằng tờ Phong-hóa không phải là tờ báo thể-thao mà tôi cũng không phải là giáo sư chuyên môn về khoa ấy, nên không sao nói kỹ lưỡng được. Vây chỉ xin hiến các bạn vài môn thể-thao thiết dụng nó làm tăng vẻ đẹp của phụ-nữ lên thôi.

(Còn nữa)

Cát-Trương

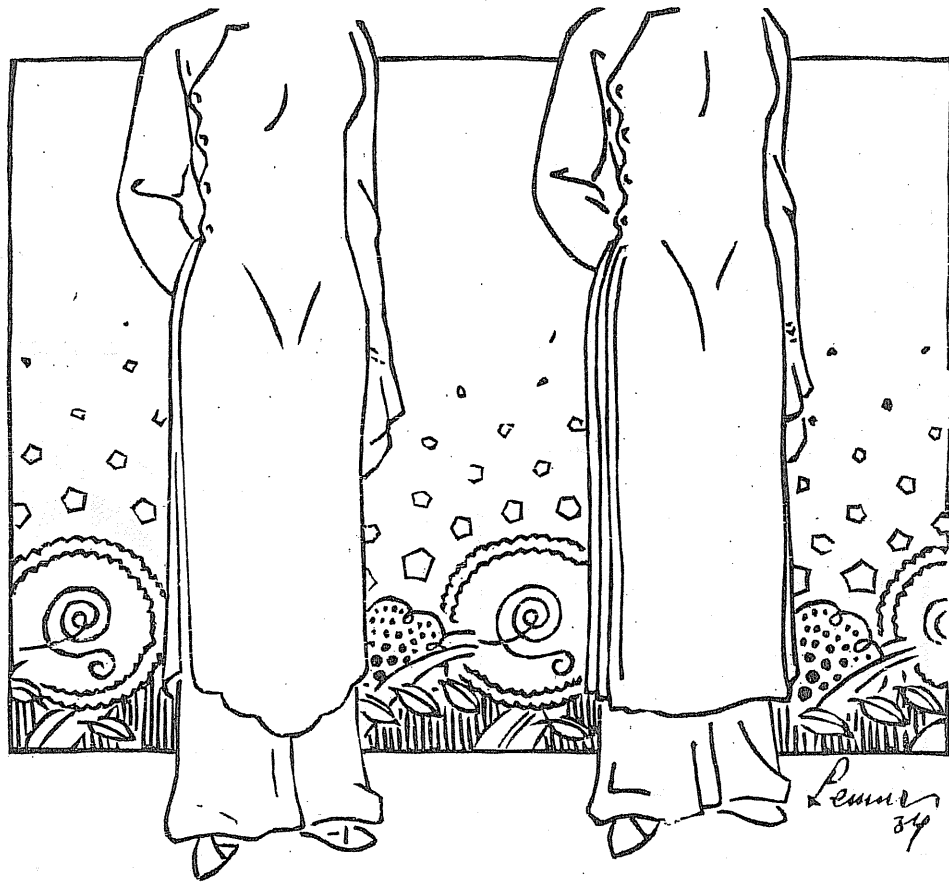
Hai kiểu vạt áo

Một kỳ trước, tôi đã cho một kiểu áo ra mắt các bạn rồi. Vây cứ theo kiểu áo ấy mà đổi thay cái vạt đôi chít, ta sẽ được thêm hai kiểu áo khác nữa.

Kiểu thứ nhất. — (bên trái) vạt áo đằng trước và đằng sau cắt theo hình bánh bẻ (feston).

Kiểu thứ hai. — (bên phải) hai vạt áo đều cắt thẳng, nhưng có một cái khác là hai bên sườn vạt mỗi bên có ba, bốn chếp (xin nhớ đừng khâu liền hai vạt làm một).

C.T.

AI CẦN KIỂM ĐẠI-LÝ TRONG NAM

HIỆU THANH-THANH MỚI MỞ Ở VÀO 3 CĂN PHỐ LẪN GÓC HAI CON ĐƯỜNG LỚN SAIGON, N° 38 RUE PELLERIN VÀ N° 118-120 BOULEVARD DE LA SOMME

BÁN VÀ LÀM ĐẠI-LÝ

- a) Đủ các thứ văn phòng và học liệu. Báo chí và sách vở bằng Pháp-văn Quốc-văn có giá trị.
 - b) Đủ các thứ giao, nhung, kỳ, quế, cao, đơn, hoàn tán, và các thứ thuốc, thứ dầu có danh tiếng.
 - c) Các thứ hàng tơ lụa do người mình chế tạo và hết thảy các món hàng nội hóa khác.
- Thư diễm, được phòng và các nhà công nghệ trong nước, nếu muốn cho hàng các ngài tiêu thụ trong Nam, thì xin viết thư cho:

M. HỒ-HỮU-NHÀ, chủ nhân hiệu THANH-THANH SAIGON. NÊN CHÚ Ý ĐẶC BIỆT LÀ hiệu THANH-THANH không những xài số tiền lớn về Quảng-cáo trong các báo chí ba kỳ mà lại đặc phái 3 người Commis-voyageur đi khắp lục tỉnh cổ động những thứ hàng mà hiệu ấy lãnh làm đại-lý.

Phụ Đực Được Phòng

Cậu còn trai trẻ thế mà mang lấy cái nghiện hút vào mình, tôi rất lấy làm hổ thẹn với chị em.

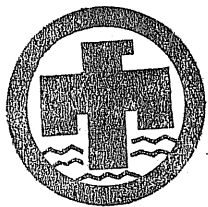
Đây thứ THUỐC CAI này chỉ một chai giá 2\$50 trong 10 ngày là cậu có thể bỏ được, cậu còn chờ gì mà không uống đi?

MUA TẠI:
PHÚ-ĐỨC-ĐƯỢC-PHÒNG
209, phố Khách - Nam-dịnh

NGƯỜI

TỪ CAO ĐẾN THẤP.

VÀ VIỆC

PHONG RAO MỚI

(Đề ảnh « Hoa Đồng-Nai » (gả đây) của báo Loa số 6)

Bông hoa, hoa cái Đồng-Nai
Lìa cành, siêu bại l. c-loài lời đây.
Ngắm xem, hoa ấy sắc này
Như mon tròn mắt, níu say đắm lòng.
Hiến mình cho kẻ bán rong,
Ôi thôi, hoa ấy cũng giòng vô hương.
Phất phơ cuối ngõ, đầu tường,
Phong-trần đầy dạn, chôn chường
bướm ong.
Nhờn nhờ tô lục, chuốt hồng,
Mượn màu son phấn, bả lòng con đen.

Tú Mỡ

Loa hay váy ?

Trong mục « mép thợ ngói » của Loa tuần báo ông Tư-Húi viết một bài con con, nhan đề là :

« LOA BỊ NHAY »,

Trong có câu :
« ... Thì cái váy của Loa, anh em nê gì mà chẳng nhay ».
Ông Tư Húi cứng thật! dám nhận Loa là cái váy: Ủ, nếu không, sao trên ông viết «Loa bị nhay», dưới lại viết «cái váy Loa» bị «nhay».
Ông đã nhận «Loa» và «cái váy...» là một, thì «anh em» cũng «nê» ông mà nhận với ông rằng Loa và váy là một. Ông bằng lòng chứ!
Vây xin ông Tư Húi cứ húi, và ông Học cứ thời cho...

« Tư-văn » mới của ông Vĩnh

Ông Nguyễn-văn-Vĩnh, hết bàn đến rau, cà, tương, muống, lại bàn đến lệ làng. Một kỳ gần đây, thấy trong báo Anam mới một bài xã-thuyết của ông bàn về vấn đề «tư văn».
Bọn tư-văn ngày xưa là gồm hết những người có nho học trong một làng. Công việc của bọn tư-văn này quan trọng lắm.

- 1. Một là trông nom văn chỉ.
- 2. Hai là tế xuân thu nhị kỳ.

Ảnh hưởng của họ cũng khá lớn lao lắm: vì họ nên mới có làng An-nam, mới có đình, có thần, có chiếu trên, chiếu dưới, thủ lợn, phao câu, mới có những tục lệ hay ho, đáng để ta tôn kính lên làm quốc hồn quốc túy.

Đến lúc phế bỏ khoa thi cử cũ, ai cũng tưởng «tư văn» cũng theo với nhà nho mà tiêu diệt dần, ai ngờ cái hồn của «tư văn» vẫn còn sót lại trong lòng lắm người tự cho mình là văn minh mà kỳ thực vẫn mền quốc hồn quốc túy.

Trong số đó, có thầy tướng Nguyễn văn Vĩnh.

Nhân có vị đường quan ở tỉnh nào sức cho dân làng kia phải liệt tên một người đỗ bằng Brevet supérieur vào bằng tư văn, cũng như các nhà khoa mục khi xưa, ông Vĩnh bàn không nên làm mất trật tự tôn ti như thế. Ông bảo chỉ nên cho những người có đỗ «tú tài», «cử-nhân» tây vào tư văn, còn người nào có bằng khác thì cho vào chân chức sắc thời.

Ông Vĩnh thiết thực thật. Cái «Tư văn» mới của ông rồi cũng quan trọng

và có ảnh hưởng lớn lao, ghé gớm như Tư văn xưa, tuy nó hơi có vẻ lạ.

Ta thử tưởng tượng ông cử nhân tây Nguyễn Xiển hay ông tiến-sĩ tây Lê Thăng mặc áo thụng xanh, làm lễ tế xuân thu nhị kỳ thì ta mới rõ vẻ tân kỳ đặc biệt của «Tư văn» của ông Vĩnh!

Đàn bà... đàn ông

Đã non 50 năm nay, ở Baltimé « Hoa-kỳ », người ta được biết một người « đàn bà có râu » tên là Malwma Emily Perry.

Người đàn bà này mới tạ thế.

Trong khi nhắm mắt, bà ta thú thực với lương y của bà rằng bà là đàn ông, chứ không phải là đàn bà như người ta vẫn tưởng.

Có thể chứ! đàn bà gì lại đàn bà có râu!

Nhưng, một sự lạ, bà Malwma Emily Perry đã lấy một người đàn ông. Một sự lạ hơn nữa, là cặp vợ chồng kỳ khôi này đã sinh hạ được một đứa con năm nay 14 tuổi.

Vây ra, đàn bà ăn ở với đàn ông lại sinh nở ra con được à? Kỳ thay! Hay là... hay là người chồng bà « đàn bà

có râu » lại là đàn bà? Nếu vậy, lại chẳng có gì là lạ nữa.

Gà mái... ba chân

Một hôm, ông Trần-dinh-Phung, chủ nhà in Long-quang thấy một đứa trẻ cầm lai cho ông một cái thơ dưới ký tên: Marie Nguyễn-thị-Yên, trong thư nói muốn thuê một cái máy in trong một tuần lễ để in giấy bạc từ một hào cho đến một trăm bạc.

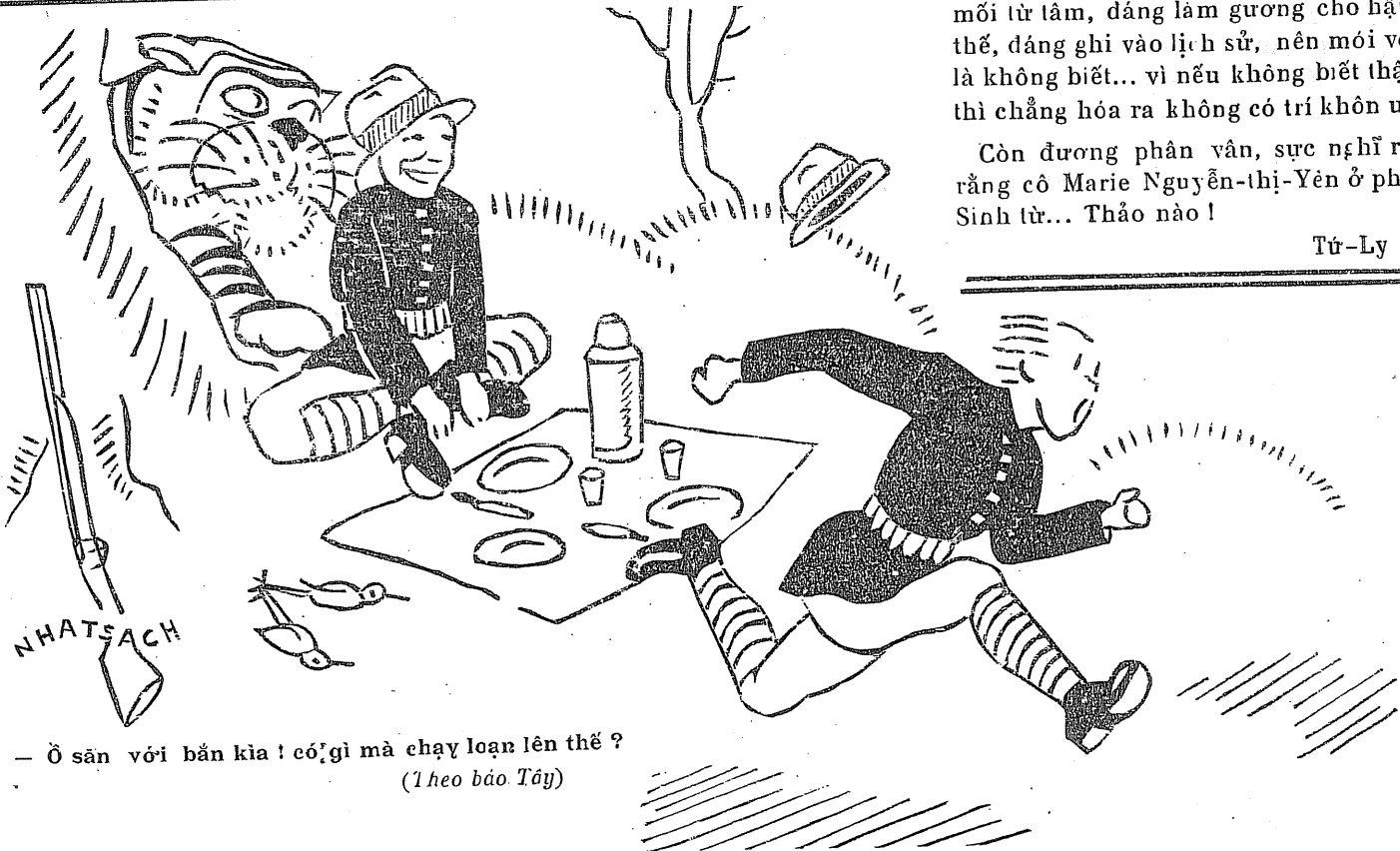
Truyện ấy đến tai sở mật thám « vách cũng có tai, hướng nữa là sở mật thám », sở này phái người đến nhà thị-Yên khám xét. Đến nơi, tìm được trong nhà hơn hai chục tấm giấy bạc giả, liền bắt thị-Yên đi.

Hỏi, thị-Yên khai rằng thị thấy nhân dân đói rét, khổ sở, nên động mối từ tâm, muốn bắt chước thánh Jeanne d'Arc khi xưa ra tay cứu độ cho chúng sinh, nên toan in giấy bạc ấy để phân phát cho mọi người tiêu chung. Vả chăng, thị-Yên nói, trong sự in giấy bạc giả này, không có ý gì ám muội cả, vì thị định khi in xong, sẽ xin phép nhà nước rồi mới phân phát cho nhân gian.

Nếu đợi xin được phép nhà nước, thì có lẽ thị-Yên đợi cho đến lúc trời sụp: thị-Yên chắc cũng biết thế vậy song muốn cho thiên hạ biết mình có mối từ tâm, đáng làm gương cho hậu thế, đáng ghi vào lịch sử, nên mới vờ là không biết... vì nếu không biết thật thì chẳng hóa ra không có trí khôn ư?

Còn đương phân vân, sự nghĩ ra rằng cô Marie Nguyễn-thị-Yên ở phố Sinh từ... Thảo nào!

Từ-Ly

Ồ sấn với bản kia! có gì mà chạy loạn lên thế?
(Theo báo Tây)

LÝ TOÉT MẮC LẬU

Một hôm, nhân khi cao hứng, Ba-Ếch rủ Lý Toét đến ngõ Sầm-công để thưởng thức thú phi phong lưu Hà-thành. Sau trận mưa được ít lâu, cả 2 đều mắc phải bệnh kín. Ba-Ếch bị giang mai, Lý-Toét bị bị lậu. Thuốc men mãi không khỏi, mà bệnh một ngày một nặng thêm; sau nhờ có người mách xuống Thanh-Hà Dược-phòng 55 Route de Huế, vừa uống thuốc vừa thật rửa chỉ trong 1 tuần lễ là hết. Ở đây có bán đủ các thứ thuốc chữa về bệnh tình, uống vào không mệt nhọc và không hại đường sinh dục. Nhận chữa khoán có thấy đỡ mấy phải đặt tiền.

THANH-HÀ-DUỐC-PHÒNG

HANOI, 55, Route de Huế, 55, HANOI

Tết năm nay các ngài dùng giày gì?

GIÀY KIM - THỜI

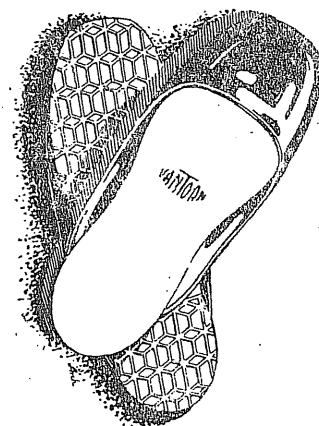
Marque, dessin et modèle déposés

Kiểu rất đẹp, mũi láng hoa-kỳ rất tốt, đế cao-xu đen, đúc ở bên Pháp, đi bền gấp bốn lần đế da hay đế crepe, không trượt và toét ra như đế crepe, trông đẹp và nhẹ như đế da, đi mưa không thấm nước.

Giá rất hạ. Bán buôn và bán lẻ:

VẠN - TOÀN

HANOI - 95, Phố hàng Đào - HANOI

THẦN HỘ PHỔI

Là một thứ thuốc của mấy ông thầy thuốc có danh tiếng mới phát-mi h ra, chuyên-tị hết thầy các chứng bệnh phổi, đau phổi, ráo phổi, tức ngực, đau ngực, ho đờm, ho khan, ho ra huyết, ho lâu thành lao, mất tiếng, ngứa cổ, đau cổ, nóng trong cổ, suyễn thở, vãn vãn.
Đàn ông, đàn bà, già, trẻ đều dùng được cả, có nhiều giấy của các thầy thuốc chứng nhận là một môn thuốc trị phổi rất hay, và các nhà dùng thấy hiệu-nghiệm khen ngợi.
Giá mỗi lọ 1 \$ 00, mỗi tá 10 \$ 00
Hỏi tại: M Nguyễn-xuân-Dương, viện thuốc Lạc-Long số 1 hàng Ngang Hanoi

LƯỚI TÂM SÉT

BÊN ngoài trời mưa như trút nước, sấm chớp làm rung chuyển các cửa kính. Trong một phòng ngủ trường Cao-đẳng tối hôm đó, các sinh-viên đã mặc quần áo tử tế, ngồi bọc dọc trên mấy chiếc giường con. Một người Saigon ti trán vào mặt kính cửa sổ trông ra, nhắc đi nhắc lại mãi một câu :

— Giăng quá ! Trời mưa goài.

Vì tối hôm đó là một tối thứ bảy, họ tự cho phép lãng quên sách vở để đi riêu các phố hay tìm đến những nơi hò hẹn, tự tình. Cái buổi tối vui thú họ chờ đợi trong cả một tuần lễ nay mà lại gặp phải trời mưa, ai chẳng lấy làm khó chịu ?

Năm, sáu người đang sấm nhau nói đến những truyện tình duyên, truyện « săn đuổi » cho qua thì giờ, bỗng một tiếng cười bật to lên ; ai nấy quay lại xem, thì là anh Chung, một sinh viên mỹ-thuật. Chung vứt màu thuốc lá xuống, chống tay ngồi thẳng dậy :

— Tôi sực nhớ đến một câu truyện kỳ-khôi lắm, các anh muốn nghe không ?

Mọi người dục kể, thì Chung thông thả nói :

Phải. Một truyện lạ thường, lại hình như huyền hoặc nữa. Nhưng các anh nên biết là truyện có thực, vì chính có cả tôi ở trong.

Mùa hè năm kia, tôi về chơi nhà một người bạn học cũ tên là anh Lê Kỳ. Một chiếc nhà mái lá cửa gỗ ba gian, đứng trơ trọi ở bên con đường đất đi về làng Phương-canh, dưới một cây đa. Chung quanh toàn là đồng khoai ruộng lúa rộng bát ngát.

Thỉnh thoảng bỏ cái nào động Hanoi về nghỉ đây ít ngày còn chịu được, chứ cứ ở luôn trong nơi vắng yên đó thì tôi đến chết vì buồn.

Kỳ lại khác. Anh ta yêu chỗ ở của mình một cách lạ lùng, không bao giờ vắng nhà đến một ngày. Quanh năm cặm cụi với đồng sách mà anh ta không bao giờ tiếc tiền mua. Anh ta là hạng người sống về ngôi bút như người ta thường nói, sống một cách thanh đạm, bình tĩnh, nhưng tự do. Cái vui thú duy nhất của anh là viết được bài khảo cứu hay, hoặc tìm được quyền sách có giá trị. Lại phải nói cho các anh biết rằng Kỳ không ưa đàn bà một ly nào cả. Đó là vì bản tính của anh ta cũng có, nhưng nhất là vì anh ta là người cư xử rất vụng về.

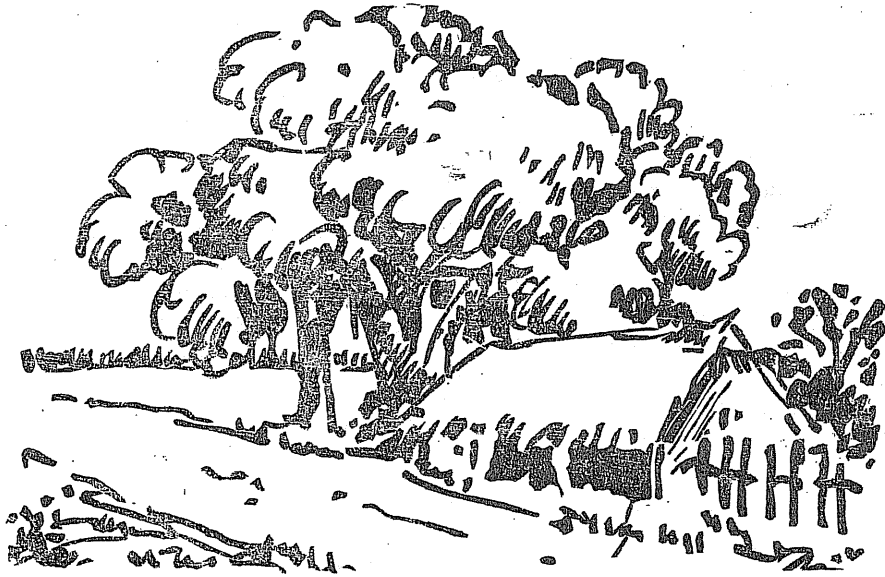
Cái đời làm việc bằng trí khôn ở trong một số nhà quê đã khiến cho anh ta thành yên lặng và không thiết để ý đến sự ăn mặc. Đầu húi ngắn, vẻ mặt thật thà, trông anh ta chẳng khác gì một bác « nhà thầy » hiền lành. Người như thế, ở một nơi như thế thật hợp lắm.

Trong các bạn học cũ ở Bưởi chỉ có tôi là còn đi lại với anh Kỳ, chỉ có tôi hiểu và yêu tấm lòng giản dị của anh ấy thôi. Một, hai năm, tôi lại về ở với anh mấy ngày. Năm ấy, tôi định ở chơi luôn hai tháng hè và nghỉ dưỡng sức đó nhân thể.

Chiều hôm đầu tôi đến, Kỳ nghỉ làm việc sớm, hai tay soa vào nhau, cười một cách rất sung sướng thờ ngáy và bảo tôi :

— Nào lại buông võng ngồi nói truyện như mọi khi đi ! Rồi anh kể cho tôi biết việc học hành của anh nhé.

Ngồi chung võng nói truyện là một cái thú riêng của chúng tôi. Những lúc người cùng đưa qua đũa lại trên chiếc võng đay, nghe tiếng kéo kẹt trên kèo tre trong cái yên lặng mông mênh của nhà quê, mà nhắc đến những hồi còn nhỏ, hồi mới biết nhau ; nói đến

những việc mình đang làm, mình định làm, hay là bàn về truyện tương-lai, thì thấy sung sướng như được đọc một quyển sách rất hay hoặc đi xem những cảnh thích mắt. Chúng tôi ngồi với nhau như thế hằng bốn năm giờ một, có khi quên cả buồn ngủ, quên cả đêm khuya.

Chiều hôm ấy, mới có hơn năm giờ, lại về mùa hè, mà trời bỗng tối sầm xuống. Chiếc màn trước nhà vật mãi vào cửa, trên mái lá tiếng kêu sột soạt như có tay ai soa lên hoài. Không-khí nóng bức và nặng nề rất khó chịu. Chúng tôi ăn vội bữa cơm thẳng nhỏ dọn lên rồi đóng các cửa vào thì mưa bắt đầu đổ xuống tưởng không đời nào hết nước. Cứ thế cho đến quá tám giờ tối. Chúng tôi chắc cơn mưa ngớt dần rồi tạnh hẳn, không ngờ 15 phút sau, nước trút xuống càng dữ. Gió soay chiều táp mãi hạt mưa với bức màn vào mặt cửa gỗ, nước trên cửa chảy xuống chạy vào cả trong nhà. Sấm sét bắt

đầu nổi lên ầm ầm, luôn bên tai chúng tôi thấy như núi lăn, đá vỡ. Chiếc đèn treo giữa nhà se se đưa đây, bóng đèn va vào chụp, thành những tiếng kêu khê, ngọn lửa bỗng bùng chốc chốc lại đưa cao lên một lát, trông đỏ lừ lừ.

Gió thổi càng già thêm, tiếng vụt qua khe cửa nghe rit lên từng hồi giật dữ và thê thảm. Không-khí trước mát, sau hóa lạnh dần.

Mỗi lúc sấm đôn sét nổ lên, tôi lại lo ngại thêm.

Anh Kỳ ngồi trên võng sát với tôi vẫn thản-nhiên như đã quen với những lúc kinh hoàng ấy. Tôi muốn bắt chước Kỳ, nhưng không thể nào trấn tĩnh được. Trong bầu trời mưa gió ầm ầm tối hôm ấy hình như nòng nọc chứa chất những luồng điện, khiến cho lòng người càng khắc càng nặng thêm !

lạ khảo cứu về điện học và những lý-thuyết mới về « thiên-lôi ». Lại không quên kể những điều dị-đoan của các dân tộc... Tôi trú ý nhất đến những truyện truyền thuyết của ta về « lưới tâm sét » mà Kỳ kể ra một cách rất có duyên... Nhưng sự trú ý của tôi chỉ làm cho tôi như thêm mạnh lòng mê tín.

Nghe tiếng gió chạy như cuồng, tiếng mưa đập từng trận trên mái nhà và bốn chung quanh, nghe tiếng sấm sét rung chuyển cả một bầu trời tối tăm, tôi lại tưởng đến những truyện yêu quái núp vào những gốc đa hay chùa cổ để ẩn tránh lưới tâm sét... Khi người ta gặp điều lo sợ thì lòng dễ sinh yếu đuối, dễ có những điều mê tín, dầu mình là một người có học. Tôi cũng vậy. Kỳ thấy tôi mỗi lúc một băn khoăn thêm thì nói đùa :

— Thế giá anh ở một mình ở đây thì sợ đến đâu ?

Tôi đáp :

— Chả bao giờ tôi ở một mình.

Im một lúc, tôi lại nói :

— Này anh Kỳ ạ, nói bốn mà chơi chứ, nếu có con ma con tinh nào chạy trốn vào đây bây giờ thực thì anh bảo sao ?

Kỳ phá lên cười, nhưng một luồng chớp sáng lạ lùng loáng lên, rồi liền đó một tràng sét lăn bên tai chúng tôi cùng một tiếng nổ ghê gớm. Cả chiếc nhà rùng mình lên một lượt. Tôi nắm rất chặt lấy Kỳ, quả tim chùng đứng lại.

Tiếng sét nổ gần lắm, đến nỗi mùi điện khét-let sóng nặc lên. Đến gần 10 phút đồng hồ, chúng tôi không ai nói gì qua, Kỳ như cũng lấy cái sợ của tôi. Mưa bên ngoài vẫn như thác rợn sóng gầm, sấm sét cứ liên hồi chạy từ góc trời này sang góc trời nọ.

Kỳ lắng tai, đưa một ngón tay thông thả đánh nhịp lên trên không như đếm cái gì... Tôi hỏi :

— Anh làm gì thế ?

— Nhà dột... Đấy, anh có nghe tiếng nước nhỏ xuống không ?

— Có. Nhà hay dột thế kia ư ?

— Không. Tại hôm nay mưa to quá, tôi phải đi xem mới được.

Rồi Kỳ nhảy xuống đất, đến bên cái bàn ở gian bên kia, thu gọn đám sách bị ướt sang một chỗ rồi lấy cái cốc lớn hứng lấy những giọt nước rơi.

Một cái chớp loáng nữa. Kỳ vội chạy đến với tôi. Tiếng sét vừa nổ xong thì bỗng có tiếng đập cửa sầm sầm. Chúng tôi kinh ngạc trông ra thì tiếng đập càng thêm mạnh, càng thêm gấp. Kỳ hỏi lớn :

— Ai đấy ?

Nhưng chỉ có tiếng tay nện vào cánh cửa trả lời. Một lát mới thấy tiếng kêu, tiếng kêu the thé rit lên cùng với tiếng gió thổi :

Mấy lần tôi nói ra được một câu đều bị tiếng sấm sét át đi mất ; sau tôi hỏi Kỳ :

— Anh có sợ sét không ?

— Không. Việc gì mà sợ.

Một cái chớp loáng, làm tôi nín thở. Sau một tiếng nổ to và gần, Kỳ thấy sắc mặt tôi biến mới hỏi :

— Thế ra anh sợ sét ư ?

Tôi gật :

— Sợ. Nhưng không phải sợ bị sét đánh. Tôi dẫu ở trong trường có cột thu-lôi cũng thế, cứ nghe tiếng sấm sét là khó chịu rồi. Những khi có người ngồi cạnh hay có đồng người là tôi đỡ hồi hộp.

Tôi thú thực được cái tính nhát của mình với anh Kỳ nên không phải giữ gìn như trước nữa, tôi ngồi sát lại mình bạn mỗi khi có chớp loáng, và hai tay bịt chặt lấy hai tai.

Nhân đó, câu truyện của chúng tôi soay ra nói về sấm sét. Tôi lại được dịp thấy cái học rộng rãi và những điều phán đoán sâu sắc của anh Kỳ. Anh kể cho tôi nghe về những sách

THUỐC LẬU HỒNG-KHÊ

Bệnh lậu mới phát ra mủ, ra máu, buốt tức, hoặc bệnh đã lâu chữa không rút nọc, mỗi khi uống rượu, thức đêm, trong người nóng nẩy, lại thay có mủ và xem trong nước tiểu có vẩn, uống thuốc này đều khỏi rút nọc. Thuốc đã mau khỏi, lại không công phạt, nên được anh em chị em đồng-bào tin dùng mỗi ngày thêm đông, cả người Tây, người Tàu cũng nhiều người uống thuốc này được khỏi rút nọc, công nhận rằng không thuốc nào hay bằng thuốc lậu Hồng-Khê. Giá 0\$60 một ống. Bệnh giang-mai, tim-la phát hạch lên soài, nóng rét lở loét quy-đầu đau, xương, rật thịt, rức đầu, nổi mề-day, ra mào gà, hoa-khế, phá lở khắp người, uống một ống thuốc là kiến-hiệu, không hại sinh-dục. Cũng 0\$60 một ống. Xin mời quá bộ lại hoặc viết thư về, lập tức có thuốc gửi nhà giấy-thếp đến tận nơi.

HỒNG-KHÊ DƯỢC-PHÒNG

88, Route de Hué (sẽ cửa chợ Hôm) Hanoi — Téléphone 755

ĐẠI-LÝ HỒNG-KHÊ — M. Đức 73, Belgique, Haiphong — Ích-sinh-Đường 190, phố Khách, Nam-định — Xuân-Hải 5, Rue Lạc-sơn, Sơn-tây
Phúc-Long 12, Cordonnier, Hai-duong — Bát Tiên, Maréchal Foch, Vinh — Bát Tiên, Paul Bert, Hué — Bát Tiên, Tourane marché — Rue Marché Nha-trang
Đức-Thắng 148 Albert 1er Dakao Saigon — Có đặt đại-lý khắp ba Kỳ — Ai muốn nhận làm đại-lý xin viết thư về thương lượng.

— Mở... cửa... cho tôi... Mở cửa cho tôi với.

Chúng tôi nhìn nhau không nói gì. Ngoài cửa, tiếng gọi, tiếng đập như thúc dục:

- Mở cửa mau lên!
- Tôi hỏi Kỳ:
- Thằng nhỏ đâu?
- Nó đắp chiếu ngủ kia.
- Đánh thức nó dậy mở cửa xem.
- Thôi, để tôi mở.

Tuy vậy, Kỳ vẫn ra chiều lưỡng lự. Anh chậm chạp sờ chân vào đôi guốc, như người đang suy tính. Tiếng đập cửa càng thêm gấp. Kỳ chắc lưỡi một cái rồi quay ra mở cửa liền.

Then vừa rút thì cánh cửa bị đẩy mở tung ra. Một trận gió mạnh xông ò vào làm cho ngọn đèn treo vụt tắt. Tôi thoáng thấy một bóng trắng ở ngoài vừa chạy qua bức cửa vào nhà. Kỳ cố sức ấn mới đóng được cửa lại và gọi tôi rồi rit:

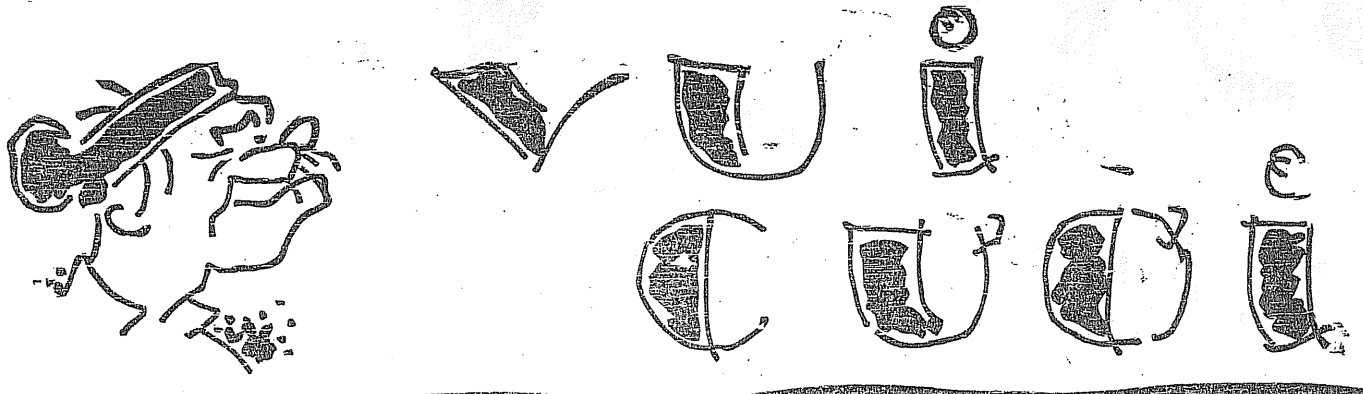
- Anh Chung, anh Chung lấy hộ tôi bao diêm...!
- Đê đầu?
- Trên mặt hòm ấy!

Tôi đánh diêm thắp được đèn lên thì thấy hiện ra một cảnh tượng rất quái lạ: một người đàn bà—một người con gái thì đúng hơn—mình mẩy trần truồng, chỉ còn mấy mảnh quần nhỏ không đủ che thân, đang đứng vừa run vừa nhìn chúng tôi một cách kính hoảng. Mặt trông xanh xám, nhưng trông vẫn thấy vẻ đẹp. Lại một điều là đầu tóc cô ta trĩu như mới cạo, — cả đôi lông mày cũng trĩu, chỉ còn trên mắt hai nét lơ mờ xanh.

Kỳ đứng ngay cạnh cô ta trông lại nực cười hơn. Anh chàng há mồm ra, đôi mắt mở rất to, đến hơn một phút đồng hồ không cử động mà cũng không nói nửa tiếng. Các anh nên nhớ rằng anh ta không ra gần đàn bà, con gái; thường ngày cứ gặp họ thì dăm ra lúng túng, mặt đỏ đến tận tai.

Ba người dương dương mắt nhìn nhau bỗng chộp lại loáng lên, một hồi sét nổ dồn lại nghe rất gần. Người con gái đang run, bỗng dật nảy mình, cuống cuống lên, rồi... òm choàng ngay lấy Kỳ, không chịu bỏ ra nữa. Mặt cô ta lộ ra vẻ kinh hãi hết sức, mắt long lên sòng sọc, môi lẩy bẩy kêu mãi mãi mới ra một câu: « giời ơi! sét! sét đánh! »

(Còn nữa)
Thế-Lữ.

Cửa cô Tuyết Lê Huệ

I. Tôi có đi làm trẻ đâu
9 giờ sáng, một thầy kỳ bước chân vào sở làm.
Ông chủ thấy vậy, phát câu bảo rằng:
— Sao cứ đi trẻ hoài vậy?
— Đầu mà trẻ hoài. Ông nhớ lại coi, tôi đi trẻ thật, nhưng trái lại, tôi về sớm hơn các thầy.

II. Thằng nhỏ lý sự
Thằng Năm theo chara ở đồng ruộng. Gặp một đàn bò, nó sợ quá, nắm lấy cha nó mà khóc hu hu.
Cha nó bảo nó đừng sợ mà rằng: « con thường ăn thịt bò, sao con lại sợ bò? »
Nó đáp lại rằng: « nhưng thịt bò này chưa chín ạ ».

Vô danh

Tình ngay, lý gian
Bác xã Nhoèn, một hôm sơ ý không đóng cửa. Tên bộm ở làng bên cạnh, nhân dịp ấy len vào nhà đỡ mất chiếc nôi.
Đang ngủ, nghe tiếng động, bác vùng dậy đuổi trộm.
Đuổi đến nhà tên bộm, tên này chạy thụt vào nhà.
Xã Nhoèn tiếc của đuổi theo vào, ai ngờ tên bộm đã đi h kẻ sẵn, quay lại tóm ngay bác trói vào cột rồi buộc vào thắt lưng bác con dao găm để làm quả tang.
Sáng hôm sau, xã Nhoèn đã nằm ở ló-cốt huyện, than rằng:
« Giờ ra thay bọc, đổi ngôi ».

Cửa Kim-Thư Hanoi

I. Ba Cọ vào lính...
Một hôm, ba Cọ đi qua sở cảnh, thấy yết thị tuyển ngay 50 người lính cảnh sát. Ba Cọ lật tả về nhà xin vợ 15 xu mua tem làm đờ-mang dự thi đề dăng vào ngạch cảnh-sát. Khi thi viết xong rồi, ba Cọ được vào vấn đáp.

- Ông cầm hỏi: « ví dụ, anh làm lính cảnh sát, gặp một thằng ăn cắp nó đang soáy của người khác, thì anh làm thế nào? »
- Nếu tôi trông thấy nó thì tôi sẽ bắt.
 - Nó chạy thì anh làm thế nào?
 - Nếu nó chạy, tôi sẽ đuổi theo đến kiệt cùng.
 - Nó quay lại đánh anh thì anh làm thế nào?
 - Nếu nó quay lại đánh tôi thì (lúc này ba Cọ lưỡng cuống) thì tôi kêu: ối ông « đội xếp » ối!! cứu tôi với...
 - Tờ-réé-biêng. Dia-rô.

II. Tâm đồng
Một đôi uyên ương cùng nhau khoác tay rong chơi trên con đường nhà Rượu, bỗng nhiên thiếu-nữ nhìn vào mặt tình nhân mà nói: « kỳ thi sắp tới nơi, cậu nên biết, nếu cậu trượt thi em sẽ chẳng phải là vợ cậu đâu nhé? »
Chàng trẻ tuổi (có vẻ tự nhiên) đáp lại:
— Em cũng nên liệu trước, nếu anh đỗ kỳ thi này thì anh đây chưa chắc đã là chồng của em vậy.

III. Lịch sự nhà quan
Bà Tuần nuôi một con sen mới ở nhà quê ra. Bà thường bảo nó: ở nhà quan phải ăn nói cho lịch sự — ví dụ: khi nào có khách hỏi mà tao đương ăn cơm, thì phải nói: bằm ông hay bằm bà, bà lớn con đương soi cơm hay đương thời, lúc tao ra sau thì bảo: bà lớn con đi tiểu tiện, đại tiện, hoặc tao ngủ, thì nói: bà lớn con đương nghỉ, đương ngại. Con sen vốn đàng trí, và lại sợ oai bà lớn nên ngồi đâu cũng làm bằm ã ã huộc lòng.

- Sự một hôm có khách hỏi, con Sen vội trả lời:
- Bằm bà, bà lớn con đi tiểu tiện, đại tiện. Bà lớn con soi cơm, bà lớn con thời, bà lớn con đương nghỉ, đương ngại.

Cửa Lý-hồng-Hồi Nam-định

Paramount
Giờ tập đọc, thầy giáo gọi trò Ba hỏi:
— Anh tìm vài tiếng có « préfixe » para.
— Parapluie, .. parasol, .. paravent, .. paratonnerre, .. pa... para...
Ba đương lúng túng, thầy liền hỏi:
— Còn ai tìm được chữ khác nữa?
Năm vội vàng đứng dậy nói thật to, ra dăng dặc tri:
— Paramount!

Thẻ - lệ cuộc thi vui cười và thi tranh khôi-hài

Mỗi bài không được quá 30 giòng.
Tranh vẽ chiều ngang 12 phân tây, chiều cao độ 10 phân.
Mỗi kỳ sẽ đăng lên những bài và tranh mà bản báo xét là hay nhất.
Giải thưởng (về 5 số 88, 89, 90, 91, 92 a) về cuộc thi vui cười.
Giải nhất: các thứ sách đáng giá 3\$00
Giải nhì: các thứ sách đáng giá 2\$00
b) về cuộc thi tranh.
Giải nhất: các thứ sách đáng giá 3\$00
Bản-báo sẽ gửi cho những người được thưởng một cái phiếu lấy sách và cái bảng kê các thứ sách tây, nam của một hiệu sách. Rồi các bạn sẽ chọn trong đó, muốn quyền nào thì gửi phiếu lại hiệu sách đó lấy sách. Các bạn muốn lấy giấy bút hay đồ đạc trong hiệu đó cũng được, miễn sao cho đủ số tiền thì thôi. Tiền gửi về phần các bạn chịu. Hoặc các bạn muốn đổi lấy báo biểu không lấy sách cũng được.

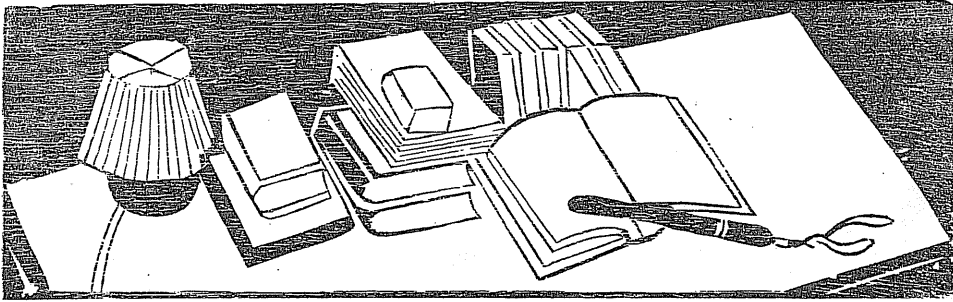

— À mà phải, mắt mình toét nhèm nên nhìn chữ nào nó cũng nhòe ra làm hai.

BÁC-SỸ NGUYỄN-VĂN-LUYẾN
8, Rue Citadelle. Téléphone: 304
CHỮA BỆNH BẰNG ĐIỆN
CHỮA MỌI BỆNH VÀ CHUYÊN
CHỮA BỆNH ĐÀN BÀ CON TRẺ
số 8, phố Đường-Thành — Hanoi
(Đường Cửa-dông sau phố Xe-Điêu)

BÁC-SỸ ĐẶNG-VŨ-LẠC — Y-SỸ LÊ-TOÀN
CHUYÊN-MÔN CHỮA MẮT
PHÒNG KHÁM BỆNH VÀ CHỮA MẮT
48, phố Phủ-Đoãn (Richaud) — Tél.: 586
Sáng từ 9 giờ đến 12 giờ
Chiều từ 3 giờ đến 6 giờ
BỆNH-VIỆN VÀ HỘ-SINH-VIỆN
40 42, phố hàng Bẫy (Duvillier) — Tél.: 585
BỆNH-VIỆN. — Có Bác-sỹ ĐẶNG-VŨ-LẠC và Y-sỹ LÊ-TOÀN ở luôn bệnh-viện trông nom cứu-thận
HỘ-SINH-VIỆN. — Bác-sỹ ĐẶNG-VŨ-LẠC chuyên nghề đỡ đẻ và các bệnh đàn bà con trẻ, trông nom cho người sản phụ trong khi ở nhà hộ-sinh và trẻ sơ-sinh trong một tháng
LẠI MỚI MỞ
NHÀ HỘ-SINH PHỤ
93, hàng Đồng (Cuivre prolongée)
Téléphone: 653

MỘT TIN MỪNG CHO NỮ HỌC-SINH HÀ-THANH
Đến mừng 10 tháng giêng ta, tại trường Hoài-Đức sau nhà in Trung-Bắc sẽ mở:
1) Đủ ban sơ-đẳng tiểu học.
2) Lớp luyện học-trò thi sơ-đẳng về kỳ thi tháng Juin 1934.
3) Lớp luyện tập Pháp-văn và toán-pháp.

CUỘC ĐIỂM SÁCH

TRÊN NÚI VOI

Của Lưu-Trọng-Lư

Ngân-sơn Tùng-thư xuất bản

Tôi đã có can-dảm đọc hết «Trên núi Voi» của Lưu-trọng-Lư rồi.

«Trên núi Voi» là một truyện tình, một truyện thương tâm, kết cục bởi cái chết của một giai-nhân đa tình. Khi Hương-Tâm vì quá đau khổ mà nhảy xuống nước, thì tôi cũng tưởng thấy một cơn cú nó «bị động», đập cánh mà bay qua, và nó kêu «hử hú». Gấp sách lại, tôi còn thấy rơm rớm nước mắt: đó là vì tôi đã quá cười.

Mà không cười sao được! Vì câu truyện thương tâm ấy kết cấu một cách rất ngộ nghĩnh, khiến cho người đọc không biết tác-giả nói những cái gì. Đây tôi cố làm một việc khó khăn vô cùng là đem thuật qua lại:

Trọng-Bình là một chàng thiếu-niên tân học, con một ông «quan cổ» ở trong Huế, ra Hanoi trọ học nhà một cụ cử nbo. Cụ cử là một bậc thế-phiệt trâm-anh, có một lớp nhà yên tĩnh, có «hai má cọp sấu, hai lưỡng quyền bồi cao, trơ trơ như muốn chế nhạo sự tang-thương». Có một dúm lý thuyết gân và ó một cô con gái mới. Cô này (Hoàng-hương-Tâm) vừa là Tố-Tâm, vừa là Lê-ánh, vừa là Hellé, vừa là Hoàng-việt-Nga, người đi bộ ra Đờ-son, nhưng lại vừa không là ai cả.

Theo ý tôi thì cô là một cái hình-nhân của ông thợ mã Lưu-trọng-Lư. Bởi thế, xem ra Trọng-Bình với cô ta có chiều tương đắc. Thế rồi sau khi nói truyện sông Hương, núi Ngự, truyện thời, truyện thế, truyện cái đầu bạc với cái đầu xanh, sau khi dưới bóng trăng, hai người bàn đến thanh-âm nhạc-khi, đến cái chân lý thứ nhất và cái chân lý thứ hai, sau khi bàn luận đến những truyện vợ vãn nặc mùi triết lý rở tiền, hai người liền yêu nhau. Rồi hai người xa nhau: Trọng-Bình bỏ Hanoi đi biệt vô âm tín. Sau đó ít lâu, Hương-Tâm đã gần quên Trọng-Bình thì Trọng-Bình lại gửi thư về cho Hương-Tâm, khuyên cô ta quên mình đi. Bởi thế Hương-Tâm lại nhớ. Cô liền nói dối nhà đi vào Trung-kỳ tìm đến làng Ph... là chỗ đương «tàng phục một tấm lòng cao thượng»,

tức là Lê-trọng-Bình. Hai người đưa nhau lên trên núi Voi để nói truyện triết lý với nhau một hồi: Trọng-Bình cho Hương-Tâm biết mình không muốn ở trong gia đình của ông bố là vì bị di ghê bắt kết duyên với một người xấu xí, và ngộ ý muốn đi phiêu lưu.

Cách hai năm sau, Tâm đã có chồng rồi, còn Bình thì chẳng biết đi đâu mất. Tâm lại tìm đến trái núi Voi xưa, tìm đến chỗ còn dấu vết «của một thứ ái-tình viễn vông, mơ màng, như có, như không» để gọi núi, gọi mây, gọi «thủy tinh, kim tinh, mộc tinh, hỏa tinh» và diễn thuyết trước cảnh đêm trăng một hồi nữa. Thế rồi cô phăng phăng chạy xuống núi và nhảy xuống nước với «một cái lùm».

Đọc xong câu truyện ấy, tôi thấy nảy ra hai ý tưởng: một là ông Lưu trọng Lư không biết rằng mình viết ra một cuốn văn vô nghĩa lý, đầy những giọng triết lý kiểu cách, hai là ông muốn viết một cuốn văn khôi-hài, mà nếu quả thế thì ông đã tìm được một cuốn hài văn kiệt tác, vì khó lòng tìm được thứ văn dễ tức cười hơn.

Tôi chắc điều đoán thứ hai của tôi đúng. Chứ ông Lưu trọng Lư là người có tài, là người đứng đắn, đời nào nữ hạ bút viết những câu lạ lùng như câu: «Cái tuổi trẻ là để mà làm, cái tuổi già là để mà nói. Một bên đường đời còn trước mắt phải mài chần, mài cẳng mà đi». Lại bí mật như câu: «Hương Tâm cũng chịu là điều bí mật kín đáo». Lại nặng nề như câu: «trên con đường gạch mà trước đây mấy tháng, bấy giờ chàng còn là người khách lạ, thì chàng đi một cách rụt rè; bấy giờ thì cũng trên con đường ấy mà chàng dậm mạnh chiếc giày, chiếc giày hung hăng nện, như một kẻ điên cuồng thất vọng».

Lại có những câu kỳ khôi như: «cái sắc đẹp trong cái bóng tối của thi giờ lại nâng cao lên bội phần» — «những giọt nước mắt nóng sốt của em rơi xuống lại làm cho những mảnh lòng khô héo kia trở lại tươi thắm như xưa». «Em hãy tung cặp mắt ra đằng xa».

Nếu ông Lưu trọng Lư không khôi hài, sao lại bảo: «nàng biết rằng nàng yêu chàng thêm, nhưng mà nàng chỉ yêu bằng nước mắt?» và khi nào lại viết: Hương Tâm gục đầu vào giường mà khóc.... Rồi cuối cùng người ta chỉ còn nghe có tiếng ngáy nhẹ nhàng... Cái ái-tình đã ngã. Còn

những câu như: «em một giết cách vô duyên... Nàng muốn buộc vào cái kim (đồng hồ) một quả cân cho thật nặng để cho thì giờ chậm lại» thì có lẽ, khi viết ra, ông Lưu có ý cho người ta biết đó là những thứ văn ngô nghê mà không bao giờ ông ưa, nếu ông làm văn đứng đắn.

Hay là ông Lưu là người oái-oăm chỉ muốn cho người ta không hiểu? Oái-oăm như người thiếu niên trong truyện chỉ muốn cho Hương Tâm yêu những cái không hiểu, vì «chỉ có những cái không hiểu là đáng yêu hơn».

Kể không hiểu thì cả truyện lẫn văn của ông Lưu không ai hiểu hết rồi. Nhưng còn như yêu văn ông thì, tôi thú thực, tôi không thể nào yêu được.

Lê-ta.

CUỘC ĐIỂM BÁO

Sao mà nở nhiều thế?

Ngo-báo số 1961 có đăng tin:

Một nhà máy rượu nở

Ba mươi người bị hại

Saint Maixent 17.3. Một nhà máy rượu ở Chambon gần Surgère nở đêm qua. Có tới ba mươi người bị hại.

Mong mỗi mãi bây giờ mới chịu nở cho. Mà lần này thì nở thật. Hay đó là tiếng vang của tiếng nở ở lò rượu Văn-diễn mấy tháng trước đây?

Quan trường của báo Tiên-long

Đọc báo Tiên-long đến mục «quan lại thăng chuyển» lấy làm vui lòng vì thấy:

«Mlle Trương thị Sùy, nữ khán hộ hạng 2 làm việc nhà thương lớn ở Huế, kể từ ngày 14. 2. 34 thì được nghỉ 21 ngày, vẫn được ăn toàn lương.

«M. Phùng hữu Chí, khán hộ hạng 4 ở nhà thương lớn Huế, kể từ 26. 2. 34, được nghỉ 12 ngày, vẫn được ăn toàn lương.

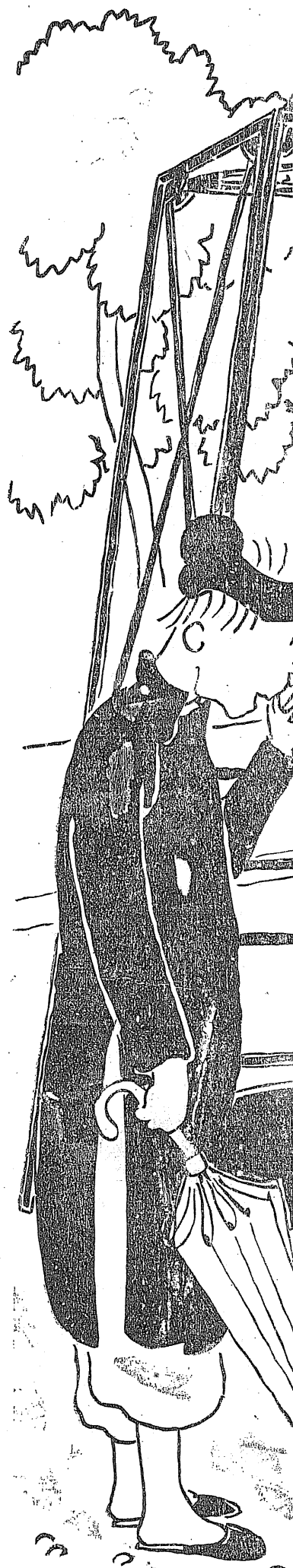
«M. Trần Lam, tài xế ở tòa sứ Pleiku, nay đổi về làm ở tòa Khâm Huế, thế cho tài xế Phan văn Châu bị cất chức.»

Ai bảo nước Nam ta không có bình đẳng là lắm và phải nhận là lắm khi đã được đọc mấy cái tin quan trọng này!

Nước ta bình đẳng thật, bình đẳng ở chỗ không có dân nữa, chỉ có quan.....

Ông Trần Lam kia, chắc hẳn là quan tài.

Từ-Ly

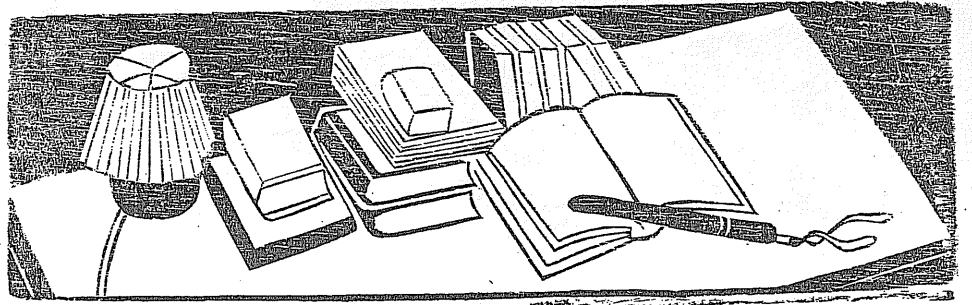
— Thế mà báo Hà nội họ vẫn giăng nước làng mình tiếng thế

NAY MAI SẼ CÓ MỘT CUỘC

(100 đồng bạc mặt và 50 \$ bằng nước hoa)

CỦA HÃNG S. S.

KỲ BÁO SAU SẼ ĐĂNG T

Truyện vui

KHỐC CÔ PHỤ-NỮ' THỜI-ĐÀM

(LẦN THỨ HAI)

Ôi cô Phụ-Nữ bạn hiền ơi!
Năm ngoài cô toan lánh cõi đời.
Chật đất không ngờ cô trở lại,
Trưởng rằng sống mãi chín mươi
mươi....

Trưởng rằng sống mãi chín mươi
mươi...
Gắng gỏi cùng nhau trả nợ đời.
Thỏ thẻ lời oanh nơi đất Bắc,
Có cô làng Báo cũng thêm vui.

Có cô làng Báo cũng thêm vui.
Riêng đó cùng đây đũa có đời.
Lẽ thiệt điều hơn bàn tán rộng,
Văn thơ điệu phú cợt nhau chơi.

Văn thơ điệu phú cợt nhau chơi,
C' uểnh choáng ngày xuân lúc lả-lơi.
Đĩa bát đôi khi sớ sát tí,
Nhưng tình đậm thắm vẫn không
phai.

Nhưng tình đậm thắm vẫn không
phai,
Nay nghĩ nguồn cơn lưỡng cảm hoài
Nửa kiếp xuân xanh hai độ thác...
Trùng sai kính. . . lẽ ghét riêng ai?

Trùng sai kính. . . lẽ ghét riêng ai?
Phận mỏng ôi thôi tại số trời:
Thang thuốc Lang Khôi khôn chữa
mệnh,
Tan tành xuyên gãy lại chàm rơi.

Tan tành xuyên gãy lại chàm rơi,
Đề bạn làng văn lưỡng ngậm ngùi,
Ngợ ngần, đau lòng anh Tú-Mỡ.
Buồn tênh nay hóa « tú-xơn » rồi.

Buồn tênh nay hóa « tú-xơn » rồi.
Tình nghĩa âu đành có thể thôi,
Biết đến bao giờ cho tái hợp?
Ôi cô Phụ-Nữ bạn hiền ơi.

Tú Mỡ.

Pour la meilleure façon de placer votre argent dans la construction des bâtiments, adressez-vous à

M. NGUYỄN-CAO-LUYỆN
ARCHITECTE DIPLOMÉ
PRIX SAMUEL LÖNG.

(Le premier prix d'architecture de l'Ecole des Beaux Arts de l'Indochine).
42 BOIGNIS DESBORDES ET
54 RUE RICHAUD **HANOI**

CAI THUỐC PHIỆN

TRONG xe ô-tô chạy chuyến 9 giờ tối từ Hanoi đi Haiphong hành khách nói chuyện về các môn thuốc chữa thuốc phiện. Sau cùng một người khoe có bài thuốc cai thuốc phiện rất kỳ khôi. Mọi người chú ý, lắng tai nghe. Người ấy nói :

— Bạn tôi, anh tham T. nghiện thuốc phiện. Tôi thường khuyên nên chữa, mà anh T. cũng đã một vài lần uống thuốc chữa của người Khách và của người mình, nhưng các thứ thuốc ấy đều vô công hiệu.

Một hôm, tôi tình cờ gặp một ông khách họ già ra bộ thạo thuốc tây lắm. Sau khi khoe về các môn tiêm, tiêm ngoài da, tiêm mạch máu, tiêm thuốc ký-nin, tiêm cả thuốc nớp-săng-cát-tô nữa, ông khách họ liền kể đến sự thần tình về các cách chữa mero của người Thái tây. Thí dụ như bài thuốc chữa thuốc phiện của người tây cũng chỉ là một cách chữa mero.

— Tôi vội hỏi : « Ông chữa được bệnh nghiện thuốc phiện ? »

— Được lắm chứ.
Tôi mừng quýnh, mời ngay về chữa cho bạn tôi.

Ông khách họ nhũn nhặn lắm. Ông ấy bảo tôi :

— Nào tôi có thần thánh gì đâu, tôi đã nói với ông rằng tôi chữa mero.

Rồi ông ta đem truyện Mi-tờ-ri-dát kể cho tôi nghe. Vua Mi-tờ-ri-dát ngày xưa sợ người ta đánh thuốc độc, liền nghĩ ra một cách để nhờ có uống phải thuốc độc cũng không chết. Cách ấy là pha vào cốc nước một giọt thuốc độc. Một giọt thuốc độc trong một cốc nước đầy thì hẳn là không chết. Rồi dần dần hai giọt, ba giọt, cứ vài ngày lại tăng một giọt. Tí vị đã làm quen với một giọt thuốc độc trong một cốc nước thì rồi cũng làm quen được với hai, ba, bốn, năm giọt, cho tới mấy tháng sau làm quen với nguyên cốc thuốc độc. Thế là từ đó có kẻ nào làm phản, bỏ thuốc độc cho vua uống, vua cũng không thể chết được.

Tôi không hiểu Ông khách họ lại kể luôn cách chữa chó dại cắn cũng là cách chữa mero và theo y như cách phòng bị thuốc độc của vua Mi-tờ-ri-dát. Tôi càng không hiểu và nhất là

không thấy dính dứ gì đến sự chữa nghiện thuốc phiện hết. Ông khách họ nói :

— Được, ông cứ để tôi chữa cho bạn ông... Thế này thì ông hẳn hiểu. À ! Ông tham hút mỗi bữa bao nhiêu ?

Tôi đáp « hai mươi điều ».
Ông khách họ liền mở ra một cái hộp trong có những viên thuốc đen và hỏi tôi : « Ông trông có giống thuốc phiện không ? »

Cầm lấy một viên coi và đưa lên mũi ngửi, tôi lấy làm kinh ngạc. Giống quá ! Không những giống mà lại phẳng phối có mùi thuốc phiện.

Ông khách họ mỉm cười bảo tôi :
— Đấy ! thuốc cai đấy ! Cách chữa mero như thế này nhé : hôm đầu tiêm cho ông tham hút 19 điều thuốc phiện thôi và tiêm chen vào một viên thuốc này. Cần nhất là không cho ông ta biết. Rồi cũng như cách uống thuốc độc của vua Mi-tờ-ri-dát, một ngày một thêm thuốc cai mà bớt thuốc phiện.

Bấy giờ tôi mới hiểu, và lấy làm phục tài ông khách họ lắm.

Bắt đầu ngay từ hôm ấy, ông khách họ thi hành cách chữa. Tôi cố giữ ông ta ở luôn bên mình bạn tôi để tiện thuốc thang. Mà may sao, ông ta cũng hút được thuốc phiện. Thành thử ông ta vừa chữa thuốc, vừa tiêm thuốc, vừa hút thuốc. Như thế thực là tiện. Vì đến khi bạn tôi đã hút đến 18 điều thuốc cai, thì 18 điều thuốc phiện ông thầy thuốc đã chịu khó hút đỡ. Lúc bấy giờ là lúc chúng tôi vui mừng. Bạn tôi chỉ còn hút có hai điều thuốc phiện mà vẫn tưởng hút cả hai mươi điều.

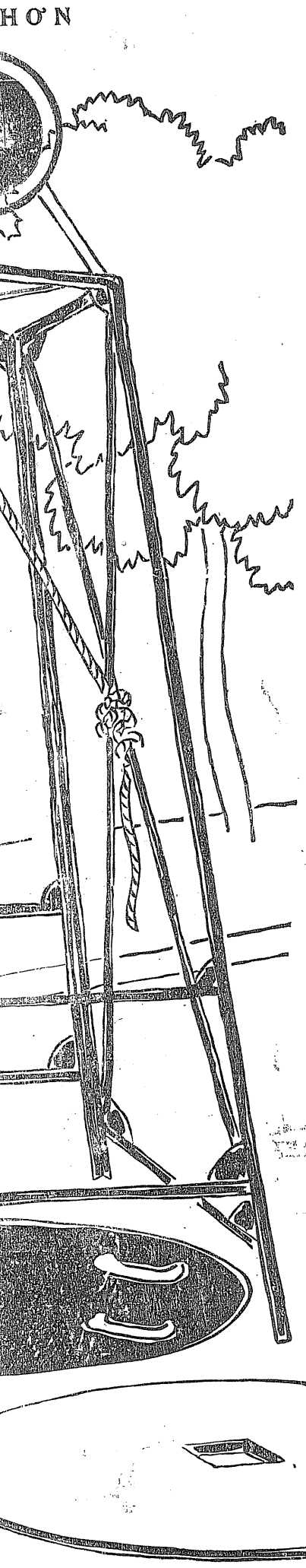
Mất hơn một tháng thì bạn tôi không hút một điều thuốc phiện nào nữa, toàn hút thuốc cai, mà ông thầy chữa thì toàn hút thuốc phiện.

Mọi người trong xe mừng rỡ :
— Thế à ? Giải nhỉ ?

Người kể chuyện ung dung nói tiếp :
— Nhưng chữa được thuốc phiện thì bạn tôi lại nghiện thứ thuốc cai của ông khách họ.

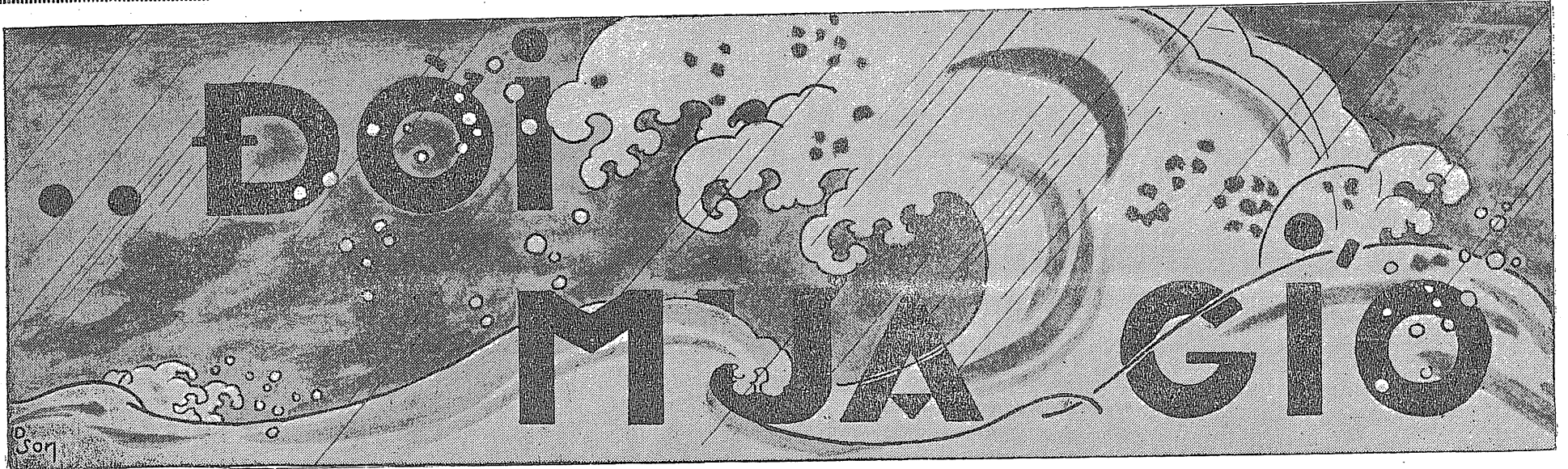
Mọi người cười vang, hỏi :
— Vậy thuốc ấy là thuốc gì thế ? Mua ở đâu ?

— Thuốc ấy là thuốc... sai.
Khái-Hưng.

giếng nước ăn mà bần ghè, bần gớm, hơn.

HI LỚN : GIẢI THU'ÔNG 150 \$
de Cologne) và sáp thơm bôi tóc (Brillantine)
PARIS TỎ - CHÚ'C
LÊ, VÀ NHỮNG CÂU HỎI

của KHÁI-HƯNG và NHẬT-LINH

Bà phủ cười bảo Chương: — Ông đốc ngủ trưa lắm nhỉ!

— Bẩm bà lớn, một tuần lễ cháu chỉ được ngủ trưa có ngày chủ nhật.

— Mời ông ngồi chơi. Thu! con pha nước ông đốc sôi. Rồi bảo chia bài. Đánh xong một hội, ăn com cũng vừa.

Đoàn tán một câu:

— Bẩm cụ vàng, ắp-pê-ri-típ một hội thi vừa lắm.

Chương hơi chau mày và cúi xuống để giấu sự biểu lộ bất bình. Thu thoáng nhận thấy thế khi cô đặt chén nước ở trước mặt chàng. Cô liền quay lại nói với mẹ:

— Bẩm mẹ, sắp được com rồi. Xin để ăn rồi hãy đánh

Chương đưa mắt nhìn Thu. Thi sẽ mỉm cười. Chàng cũng đáp lại bằng một nụ cười kín đáo như để cảm ơn cô đã biểu đồng tình với mình.

Rồi Thu lẳng xuống nhà, sắp com. Chương sung sướng. Chàng chỉ muốn Thu không có ở trong phòng khách, vì thấy Đoàn săn sóc quanh mình cô, chàng lấy làm chướng mắt. Còn một lẽ nữa, chàng không dám tự thú với mình: Là chẳng biết sao, hề thấy cặp mắt dịu dàng của Thu đặt tới cặp mắt chàng thì chàng lại ngượng nghịu và nóng bừng cả mặt. Chàng cảm thấy cái tình bên lên ấy chàng vừa mới có, mà cũng không biết vì sao có. Hay là bởi lâu nay ghét đàn bà, chàng không gần gũi nói chuyện với bọn họ, nên nay cặp mắt đen láy của một thiếu nữ làm cho chàng phải khó chịu?

Đã lâu lúc, Chương cảm thấy mình đáng tức cười, và toan đứng dậy chào bà phủ để đi về, nói thoai thạc là mình nhức đầu. Nhưng tuy chàng nghĩ thế mà chàng vẫn ngồi lì ở ghế, không nhúc nhích. Và đưa mắt lại chỗ sắp gụ, Chương thấy bà phủ đương nói chuyện với Khiết một cách thân mật, nên chàng không muốn lại gần.

— Mời ông sôi nước. Bấy giờ Chương mới kịp để ý đến Đoàn ngồi trước mặt.

— Không dám, mời ông. — Thưa ông, ông làm giáo sư ở trường Bảo-hộ?

— Vâng. — Ông thi ra năm nào? — Năm hai mươi bốn. — Thảo nào mà tôi không biết ông. Năm ấy tôi mới vào Cao-đẳng.

Hai người ngồi nói chuyện về việc học, hỏi thăm nhau về các ông giáo, các bạn cũ, về mọi sự thay đổi trong trường. Thịnh thoảng tiếng cười nịnh của Khiết lại làm Chương phải liếc mắt nhìn lại chỗ sắp gụ. Có lẽ Đoàn cũng một ý tưởng như Chương, vì chàng thì thầm hỏi:

— Ông có quen ông huyện Khiết?

— Thưa không. Nhưng tôi thường thấy anh em nói chuyện đến ông ta.

— Vậy ông quen bà phủ?

— Cũng không. Tôi ở gần đây, nên bà phủ tìm sang đánh tô tôm.

Chàng mỉm cười nói tiếp:

— Mà cũng mãi hôm qua tôi mới đánh canh đầu với bà phủ.

Chương cố lấy giọng điềm nhiên để nói câu ấy, làm như mình không lưu ý đến bà phủ và cô Thu. Thực ra, ngày bốn buổi qua biệt thự «Bạch Cúc», chàng chẳng khỏi liếc mắt nhìn vào trong vườn, và hề thoáng gặp bóng cô Thu ở đó, thì chàng lại nhìn thẳng ngay. Lâu nay đã trót đóng vai ghét phụ-nữ, chàng vẫn phải giữ cử chỉ, ngôn ngữ và dáng bộ lãnh đạm như thế. Thành thử khi bất thần chàng cảm thấy trái tim chàng hồi hộp thì chàng lại cố sức tự phản kháng, tự chế lòng dục của mình. Rồi chàng lấy làm sung sướng hay tự cho mình là sung sướng với cái đời trợ trợ, cái đời không tình, không cảm.

Chương tự hỏi: «Nhưng về phần Thu, sao bỗng dưng nàng lại có cảm tình với ta?» Tự hỏi rồi chàng lại

tự trả lời ngay: «Đã biết đâu là người ta có cảm tình với mình!». Chàng nghĩ thế thì chàng mỉm cười thầm, khiến Đoàn tưởng chàng chế nhạo mình, đứng dậy đi ra ngoài hiên hút thuốc lá. Song Chương chẳng lưu ý tới Đoàn. Chàng đương dăm-dăm nghĩ tới câu phê bình của một bạn đồng nghiệp. Câu ấy chàng còn như văng-vẳng nghe thấy bên tai: «Anh Chương à, thằng Phương nó gàn quá, hề thấy người con gái yêu nó, người ta cảm động, hồi hộp vì nó, thế là đêm hôm ấy, nó loay hoay mất ngủ».

— Mời anh giáo sôi thuốc.

Chương giật mình ngừng mắt nhìn lên: Thu tươi cười đặt hộp thuốc lá ăng-le xuống bàn.

— Cảm ơn cô.

Chàng cho chữ «anh» là âu yếm, nên có cái cảm giác sung sướng run cả mình mây chân tay. Nếu chàng biết rằng các cô thiếu-nữ tân thời thường gọi bọn trẻ bên nam giới là anh như thế thì chàng cũng chẳng cho là lạ. Song nào có mấy khi chàng được nói chuyện với các cô.

IV

Tôi hôm ấy, ăn com xong, Chương đi bách bộ trên con đường Cồ-Ngư. Tuy về tiết xuân mát mẻ song chàng vẫn thấy nóng bức, khó chịu.

Ban chiều, sao Thu lại giữ chàng ở lại? Đó là câu chàng loay hoay tự hỏi có đến mấy mươi lần. Phải, chàng còn nhớ, khi đánh tô tôm xong, Đoàn cáo từ ra về, nói nhà có việc bận, thì Thu đứng đứng như không. Cho cả đến lúc Khiết ra ô-tô, tuy Thu có tuân ý mẹ tiễn ra tận cổng song nàng chẳng biểu lộ chút tình lưu luyến. Thế mà khi thấy chàng đứng dậy toan chào bà phủ để về nhà, thì Thu lại sẽ đưa mắt và thì thầm bảo: «Anh giáo ở lại em hỏi tí việc».

Trời ơi! nhớ tới lời nói êm dịu của Thu, Chương còn cảm thấy sự sung sướng nồng nàn. Rồi chàng lấy làm lạ về sự thay đổi tâm tình của mình chóng đến thế. Một câu noi đùa của anh em lại vụt trở lại trong trí nhớ: «Liệu hồn! Hỏa diệm-son yên lặng lâu ngày không phun lửa, đến khi phun lửa càng mạnh, càng ghê gớm, tai hại». Mọi khi nghe anh em dọa thế, Chương chỉ cười. Nhưng hôm nay, chàng cho là câu ấy có nghĩa rất sâu xa.

«Hay trái tim ta là một ngọn núi lửa thực! Ta tưởng nó tắt hẳn rồi, nhưng có lẽ nó chỉ nghỉ tạm ít lâu đó thôi».

Sự so sánh ngộ nghĩnh khiến Chương bất buồn cười. Rồi chàng thấy đỡ thồn thức, đỡ nóng ruột, có thể bình tĩnh mà nghĩ tới những việc đã xảy ra chiều nay.

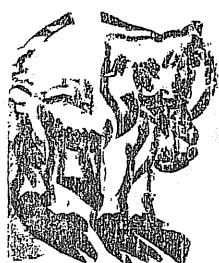
Phải! Đã có gì là gớm ghiếc, là đáng lưu ý đến một cách quá sốt sắng như thế? Thu giữ chàng lại để hỏi ý kiến về sự chọn kiêu áo, về mấy câu pháp văn tối nghĩa trong quyển mẫu ren thì đã có gì đáng làm cho chàng sung sướng. Vẫn biết lúc hai người cùng mở trang sách, những ngón tay ngọc ngà của Thu có chạm vào tay chàng, nhưng sự đó có chi lạ. Có một mình chàng tỉnh tỉnh mọi rợ, thù ghét đàn bà, con gái trong bấy lâu thì chàng cho là cô Thu cố ý làm ra thế, chứ trai gái các nhà từ tế ngày nay người ta bắt tay nhau thì đã sao?

Bỗng Chương lại cười, cười rữ cười rươi. Chàng vừa nhớ tới câu hỏi ngây thơ của Thu: «Anh giáo à, sao người ta cứ gọi anh là «ban du» nhỉ? Thực ra, anh chả «nan du» tí nào cả». Lúc bấy giờ chàng đã toan trả lời rằng vì chàng ghét phụ-nữ, nên họ đặt cho chàng cái tên ấy. Nhưng cặp mắt đen láy của Thu nhìn chàng, làm cho chàng

NGÀY XUÂN

Các quý bà, quý cô đi vân cảnh chùa, không gì lịch sự bằng bạn một cái áo hợp thời tuyệt, để tỏ ra rằng việc lễ bái là trân trọng. Muốn đạt trước cái mỹ ý ấy Tiệm Chính Chính Bombay đã về rất nhiều hàng mùa xuân.

89, Hàng Khay

CÁC QUÝ-KHÁCH HỎI GHO ĐƯỢC NƯỚC HOA NGUYÊN CHẤT HIỆU CON VOI

1 lọ, 3 grammes 0.20, 1 tá 2.00, 10 tá 18.00
1 lọ, 6 grammes 0.30, 1 tá 3.00, 10 tá 27.00
1 lọ, 20 grammes 0.70, 1 tá 7.00, 10 tá 63.00

PHÚC-LỢI, 79, Paul Doumer, Haiphong, bán buôn và bán lẻ.

Đại-Lý: MM. Phạm-hạ-Huyền 36 Rue Sabourain Saigon - Đông-Đức 64 Rue des Cantonnais Hanoi - Thiên-Thành phố Khách Nam-định - Phúc-Thịnh phố Gia-long Huế.

Joseph TRẦN-ĐÌNH-TRÚC

LUẬT-KHOA CỬ-NHÂN ĐẠI HỌC-ĐƯƠNG PARIS. CỐ-VẤN PHÁP-LUẬT Số 5, Hàng Da cũ, Rue des Cuirs (cạnh bãi chợ Hàng Da, Hanoi)

Việc kiện tụng, làm đơn, hợp đồng, văn tự. Đòi nợ. Mua, bán, nhà, đất. v. v. . . . Lệ phí pháp-luật: mỗi lượt 1 đồng Ở xa xin gửi mandat

mất hết can đảm, và ấp úng đáp lại một câu vô nghĩa: «Thưa cô, thế à?»

Chương lấy làm xấu hổ. Cái tính tự cao tự đại của chàng, chàng thấy bị lung lay. Phải, bốn, năm năm nay, cái lòng ghét đàn bà đã làm cho chàng có những tư tưởng triết lý độc địa đối với anh em đồng nghiệp. Thế mà nay, chẳng lẽ chàng đem lòng yêu một người con gái, nhất là người con gái ấy lại là con nhà giàu sang. Đừng nói lấy người ấy làm vợ, hãy nói ngay sự yêu thầm nhớ trộm cũng đủ làm cho chàng không ra sao rồi, trái ngược với bản tính của chàng rồi.

Đèn điện chiếu xuống mặt hồ Trúc-bạch những ánh sáng dài, rung rinh, dịu dàng, như đàn rắn vàng đùa đùa bốn, bơi lượn. Trên đường Cổ-ngư không một người qua lại. Có lẽ đêm đã khuya, nhưng Chương cũng chẳng biết là mấy giờ, chàng chỉ biết rằng chàng đã đi hai lần khứ hồi từ đền Chấn-võ đến gốc đá Yên-phụ.

Bỗng Chương đứng dừng lại, tò mò nhìn hai cái bóng đen vừa vượt qua chàng. Lần này là lần thứ hai, chàng gặp cặp trai gái ấy, mà ban nãy mãi nghĩ tới Thu, chàng không lưu ý đến. Hai người khoác tay nhau mà đi, ra chiều âu yếm, thân mật lắm. Thấp thoáng, Chương thấy cái đầu vấn tóc trần đặt vào vai người âu phục. Rồi, ý chừng họ cũng đứng lại ở bên đường. Chương vượt qua. Mấy mẩu câu, giọng buồn rầu và có ý kêu van của người thiếu phụ lọt tới tai chàng: «Em lạy anh... anh đừng đi...»

Chương lầm bầm: «Đó! đàn bà! họ lừa dối mình, họ đã cho là đủ đầu! Họ còn giở những giọng thô thể, nũng nịu để mê hoặc lòng mình nữa kia». Chương thấy lạnh, toan trở về ngủ.

Cử chỉ và ngôn ngữ của người thiếu phụ vừa gặp làm cho tâm hồn chàng trở nên cứng cõi, khiến chàng quên hẳn được Thu.

Khi Chương đi đến chỗ rẽ ra đường Quan-thánh, chợt một tiếng hét ở sau lưng làm chàng quay đầu lại.

Chàng nghe có tiếng giầy chạy thình thịch, rồi tiếng người thiếu phụ ban nãy kêu cứu:

— Trời ơi! cứu tôi với, nó giết tôi đây!

Chương đã toan chạy lại thì người đàn ông đuổi kịp người đàn bà ngay chỗ cách nơi chàng đứng chỉ độ ba, bốn bước.

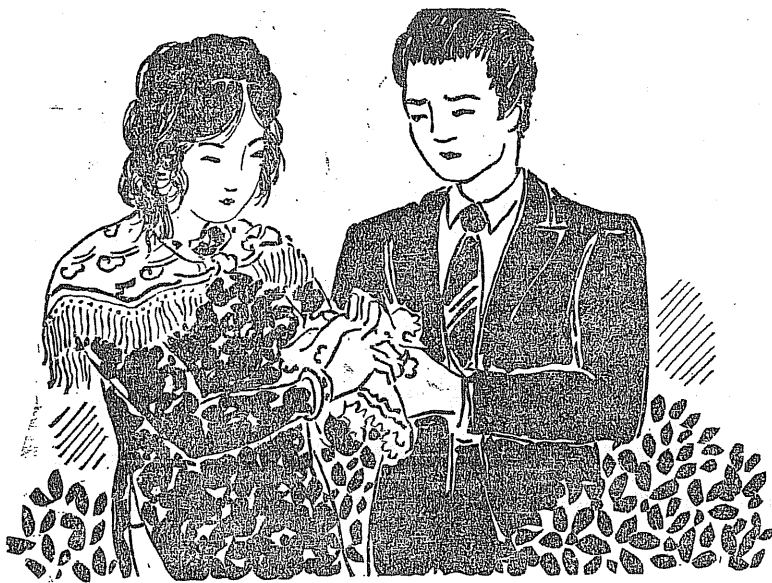
Thấy người đàn ông níu tóc người đàn bà và ấn mãi đầu nàng vào cột cây đèn điện, Chương nhẩy sỗ lại đưa tay gạt hai người ra mà hỏi:

— Sao vậy? Sao lại đánh người ta thế?

Người đàn bà vừa quán tóc lại, vừa thở hổn hển mà rằng:

— Thưa ông... thằng khốn nạn..., nó đánh tôi.

Người đàn ông, thấp thoáng dưới ánh đèn điện, Chương trông có vẻ tuấn tú, và vào trạc hăm nhăm, hăm sáu tuổi. Chương khuyên can một câu:

— Ông chớ nên thế, người ta là đàn bà.

Người kia đứng im lặng, có vẻ căm tức. Khi nghe Chương nói câu ấy thì chàng hực hực, hắt hàm răng:

— Việc gì đến anh đấy? Rõ khéo! Nếu anh biết con mụ này thế nào thì anh đã chửi nó là một người đàn bà yếu ớt.

Chương đứng ngây người, chưa kịp đáp lại, thì người kia lại nói tiếp:

— Anh đi đi, để mặc nó với tôi.

Chương cũng cúi tiết:

— Tôi có quyền đi, hay quyền ở lại. Không ai bắt được tôi đi.

Chừng biết rằng mình vô lý, người kia dẫu dụ:

— Vậy tôi xin ông đi cho.

— Nhưng trước khi tôi đi, tôi muốn ông cam đoan với tôi, ông viện danh dự thề với tôi rằng, ông không hành hạ người đàn bà này nữa.

Người kia nghe Chương nói thì cất tiếng cười sảng sặc, đáp lại:

— Trời ơi! ông chưa biết có Tuyết của tôi, tôi xin giới thiệu với ông (vừa nói chàng ta vừa trở Tuyết) Đây là cô Tuyết, tình-nhân của tôi mà tôi yêu, tôi thương hơn hết những người thân yêu của tôi ở trên

đời mà tôi sắp sửa cưới làm vợ. Thế mà cô ấy lừa dối tôi đi ngủ với hết thảy mọi người.

— Đồ khốn nạn! đồ gánh đều!

Đó là lời đáp lại của cô Tuyết, khiến người đàn ông lại nhẩy sỗ lại toan đánh nữa. Chương giữ lại mà rằng:

— Dẫu thế nào mặc lòng, ông cũng không nên dùng võ lực với một người bèn phái yếu. Như thế, tôi thiết tưởng hèn nhất lắm.

Người kia sừng sộ:

— Mà bảo ai hèn nhất? Có phải mà bảo tao hèn nhất không?

Tôi lại cứu bị nó đâm trúng tay một mũi dao. Nhưng không hề gì.

Người lính cảnh-sát quay lại hỏi Tuyết:

— Người ấy là ai?

— Tôi cũng không biết.

— Không biết! vô lý! Vậy về bóp hàng Đậu khai đầu đuôi.

Chương chau mày ngẫm nghĩ, rồi chàng thò tay trái vào túi, vì bàn tay phải bị thương, rút ví và lúng túng mãi không mở ra được. Người thiếu-phụ ghé lại hỏi:

— Ông định lấy vật gì, em xin giúp.

— Cô làm ơn lấy hộ tôi một cái danh-thiếp... Ở ngăn kia.

Trước khi đưa danh-thiếp cho Chương, Tuyết tò mò nhận thấy mấy hàng chữ:

Nguyễn-văn-Chương

GIÁO-SƯ TRƯỞNG ĐÀO-HỘ

84—đường Quan-thánh.

Chương đưa tấm danh-thiếp cho người lính cảnh-sát mà rằng:

— Đây là tên và chỗ ở của tôi. Sau có xảy ra sự gì thì cứ đến đó mà tìm.

Người lính cảnh-sát bỏ tấm danh-thiếp vào túi rồi lên xe đi thẳng. Chương đưa mắt nhìn Tuyết. Nàng mỉm cười bảo chàng:

— Em sợ quá, ông có việc gì không?

— Chả việc gì.

— Lại còn chả việc gì. Máu vẫn chảy kia kia, để em buộc cho.

Nàng lấy cái khăn lụa con buộc tay cho Chương. Chương nói cảm ơn, rồi hỏi nàng về đầu đề chàng thuê xe. Tuyết lại mỉm cười.

Chương nhận thấy vẻ đẹp lộng lẫy của nàng. Chàng ấp úng hỏi:

— Thưa cô, cô ở phố nào?

— Em không có nhà.

— Sao lại không có nhà?

— Em ở với thằng Cảnh, thằng ban nãy. Nhưng em sợ lắm, không dám về nữa.

— Hay tôi đưa cô về xin lỗi.... chồng cô hộ cô nhé?

— Ấy chết! chớ nên! Hay anh cho em về nhà anh ngủ nhờ một tối.

— Không tiện, cô ạ.

— Vì anh có vợ, phải không?

— Không. Nhưng không tiện.

Bỗng chẳng biết nghĩ ngợi ra sao, Tuyết quay ngoắt sang đường Quan-thánh rồi vừa rảo bước đi, vừa quay cổ lại bảo Chương:

— Vậy khi khác, em đến nhé!

Chương chưa kịp đáp lại, thì Tuyết đã đi khuất trong đêm tối. Chàng rung mình lần ngẫm nghĩ tới những cô yêu-tình trong truyện Liêu-trai.

(Còn nữa)

Khái Hưng và Nhất Nhị-Linh

PHẠM-TẢ
Tốt-nghiệp trường hóa-học
chuyên-môn về nghề nhuộm
tại Paris

23, Phố Bờ-Hồ HANOI Nhà Baron cũ Nam-dịnh

ĐỒ-HỮU-HIỆU
TAILLEUR DIPLOMÉ DE L'ÉCOLE INTERNATIONALE DE COUPE DE PARIS
N° 41, Rue du Chanvré — HANOI

Coupe et façon impeccable et soignée adaptée à toutes anatomies. Aucune augmentation sur les prix courants

KHỎI MỚI LẤY TIỀN
Lậu và giang-mai là hai bệnh rất nguy hiểm cho toàn chúng. Vậy ai mắc phải muốn khỏi tiền mất t 1 mạng thì lại bản đường chữa khoán khỏi mới phải trả tiền. Thuở trước theo lối khoa-học, không dùng ban miếu thủy ngân nên không bốc lên rùng, không vệt và không hại sinh-dục; độ vài tiếng đồng hồ đã thấy chuyển thấy ở rồi, chẳng bao lâu dứt nọc.

ĐỨC-THỌ-ĐƯỜNG
241, Route de Hué (24 gian), Hanoi
có buồng riêng khảm và chữa bệnh tình rất hợp vệ-sinh, có gửi thuốc theo lối tình hóa giao ngẫu đi các tỉnh như viết thư kể bệnh phân minh lý có nhiều thứ — thứ nào cũng 0 \$ 60 một ve — mỗi lần chữa một thời kỳ khác nhau.

NHIỮNG VIỆC CHÍNHH CẦN BIẾT TRONG TUẦN LỄ

TIN TRONG NƯỚC

Chức Phó toàn quyền Đông dương

Đã có chỉ dụ cử ông Châtel, nguyên làm Khâm sứ Trung-kỳ làm Phó Toàn quyền Đông-dương.

Có tin ông Thibesud-au, hiện làm Khâm sứ Trung-kỳ sẽ về hưu.

Ông Europe, quyền chức giám đốc nhà tài chính Đông dương được cử làm Thống đốc Nam-kỳ thay ông Krautheimer về nghỉ Pháp. Chính-phủ Pháp sẽ cử sang Đông-dương một quan Thanh tra tài chính trẻ tuổi.

Ông Pagès, nguyên Thống sứ Bắc-kỳ sẽ được cử làm Khâm sứ Cao-mên.

Thay đổi máy phủ, huyện thuộc Nam-định

Hai huyện giáp giới nhau là Ý-yên và Phong-doanh (Nam-định) nay hợp là một, lấy tên là Ý-yên, huyện lỵ sẽ cắm ở làng Lạc-chính.

Phủ Xuân-trường nay chia ra làm hai, đặt tên phủ Xuân-trường và huyện Giao-thủy. Phủ Xuân-trường cắm ở Ngọc-cục, huyện Giao-thủy đóng ở Diêm-diên.

Báo Pháp-Việt đề huề bị cấm lưu hành ở Trung-kỳ

Báo Pháp-Việt đề huề xuất bản ở Nam-kỳ bị cấm lưu hành, bán và tàng trữ trong toàn hạt cõi Trung-kỳ «nghị định quan thượng thư bộ Nội-vụ ngày 26-2-34)

Mấy điều thay đổi trong ngạch tư thực

Những trường giáo, giáo sư ở các trường tư.

a) dạy theo chương trình Cao đẳng tiểu học Pháp-Việt, phải đủ 25 hay 21 tuổi và phải có bằng Tú tài b. n xứ hay bằng Cao đẳng sư phạm.

b) dạy theo chương trình sơ học Pháp-Việt, phải đủ 21 hay 18 tuổi và phải có bằng Cao-đẳng tiểu học Pháp-Việt.

c) dạy theo chương trình Sơ học yếu lược, phải đủ 21 hay 18 tuổi và phải có bằng Sơ học Pháp-Việt hay có chân nứt trường hoặc bằng khóa sinh.

Lúa ngô Đông-dương ở Pháp

Phủ Toàn quyền vừa cho các phòng canh nông biết rằng lúa ngô Đông-dương bán sang Pháp hay có mùi đất, làm giảm giá trị đi nhiều. Vậy các nhà xuất sản ngô phải đãi và quạt ngô cho kỹ để khi có mùi và khỏi bị người Pháp ưa dùng ngô Maroc hơn ngô Đông dương.

22 gái ban đêm đã bị bắt tại phố Henri d'Orléans

Hội đồng trừ bệnh hoa liễu đã bắt đầu làm việc.

Hôm 18-3, sở mật thám đã lùng các buồng cho thuê ở phố Henri d'Orléans và đã bắt được 22 gái lậu thuê trong 5 phòng cho thuê.

VÔI PHỦ-LÝ

VỪA TRẮNG!
VỪA QUẢNH!
VỪA RẺ!

Có giấy chứng chỉ phòng thí-nghiệm
Hiệu VINH-LỢI
Hanoi, 119, Sinh Từ, 119, Hanoi
LÒ VÔI Ở NAM-CÔNG PHỦ-LÝ

TIN THẾ THAO

Chiều thứ năm 29-3 đội bán Nam-kỳ — Cao-mên đã tới Hanoi. T. C. V. Đ. B. K. đón tiếp rất long trọng.

TIN TRUNG-HOA

Chính-phủ Trung-hoa truy tố đảng phái của Phổ-nghi

Chính-phủ Trung-hoa tuyên-bố rằng sẽ truy-tố các đảng phái của Phổ-nghi mà chính-phủ đó coi như thù nghịch của nước.

Quân nghĩa-dũng lại nổi lên ở Mãn-châu

Quân nghĩa-dũng ở Mãn-châu lại nổi lên rất nhiều, phản-đối việc Phổ-nghi xưng đế. Quân Nhật ngày đêm phái máy bay đi dò xét, bị quân nghĩa-dũng bắn rơi một chiếc.

Phổ-nghi định mượn quân Nhật đánh Hoa-bắc

Quảng-châu — Phổ-nghi xưng đế, cái âm mưu to nhất là muốn mượn quân Nhật vào Sơn-hải-quan xâm nhiều miền Hoa-bắc. Việc này đã được người Nhật đồng ý và chỉ trong năm nay là thực-hành.

Việc tiêu cộng miền Giang-tây

Thượng-hải — Trong cuộc tiêu cộng ở Giang-tây giữa khoảng Nam-feng và Kwan-chang, quân chính-phủ đại thắng, giết và bắt bị thương mười một ngàn người.

TIN PHIÁP

Bao giờ quan Toàn-quyền Robin sang Đông-dương.

Theo tin bên Pháp, quan Toàn-quyền Robin và quan Phó toàn quyền Châtel chưa xuống tàu sang Đông-dương trước đầu tháng Mai.

Một cuộc hội nghị thuộc-địa Pháp.

Paris — Quan Tổng-trưởng bộ thuộc-địa Pierre Laval nay mai định triệu tập một cuộc hội nghị các thuộc-địa có ý nghĩa như cuộc hội nghị đế quốc Pháp để đáp lại cuộc hội-nghị Anh (Attawa), mục-dịch gạt cái chính sách kinh-tế giám đốc thuộc-địa.

TIN NGA

Quân Nhật bắt giam mấy phi-công Nga.

Kharbiné — Chính-phủ Nhật đã bác đơn của chính-phủ Nga yêu cầu thả một

phi-công và mấy sĩ-quan Nga, vì máy bay họ đã phải đổ xuống đất Đông Mãn và hiện đang bị Nhật giam.

AI TÍN

Báo báo được tin buồn rằng:

CỤ TRẦN MỸ

Tổng-đốc tri sĩ, hưởng thọ 72 tuổi mới tạ thế ngày 10 tháng 2 tại làng Cồ-am.

Bản báo có lời chia buồn cùng các ông Trần-Khánh-Giur, Trần-Tự, Trần-Tiêu, Trần-Hiệt và tang gia.

Phong Hóa

LỜI CÁO PHỐ

Chúng tôi lấy làm đau đớn cáo phó cùng các cụ, các ông, các bà biết rằng phu quân, thân phụ, nhạc phụ, tổ phụ chúng tôi là:

CỤ TRẦN MỸ

Tổng-đốc tri sĩ, hưởng thọ 72 tuổi Mệnh chung ngày 10 tháng 2 (tức ngày 24 mars 1974) tại làng Cồ-am. Chúng tôi định đến ngày 19 annam (2 avril 1934) hồi 9 giờ sáng sẽ làm lễ an táng tại sinh phần làng Cồ-am.

CÔ TỬ: TRẦN-KHÁNH-GIUR
Đông gia, khấp cáo

PALACE

Le Meilleur Spectacle de Hanoi

Từ thứ tư 28 Mars đến thứ ba 3 Avril 1934
Chiếu tí h:

TOUT POUR RIEN

Một cuốn phim rất lý thú, vui suốt từ đầu đến cuối do sáu tài tử trứ danh: DUVAL'ÈS — JACQUELINE FREN'ELL — ALERME ALCOVER — SINOEL và FRANCOISE ROSAY sắm vai chí h rất khéo, cuốn phim này ai cũng nên xem.

Rạp PALACE sắp đem đến các bạn những cuốn phim bất hủ sau này:

- Charlemagne
- Eve cherche un père
- Les Aventures du roi pausole
- Cette Vieille capitale
- L'homme à L'hispano
- Les Seigneurs de la jungle
- Les Misérables

OLYMPIA

Từ thứ sáu 30 Mars đến thứ năm 5 Avril 34
Buổi ban ngày chiếu tích:

MAM'ZELLE NITOUCHE

Tài tử RAIMU sắm vai chính.
Buổi tối chiếu tích:

MAURIN DES MAURES

Một cuốn phim hay, tài tử đóng rất khéo lại có những bài hát tuyệt hay về cảnh rất ngoạn mục ở miền bắc.

CHỮA BÚT MÁY GIÁ RẤT HẠ
ĐÓNG LẠI SÁCH BÌA DA VÀ BÌA VẢI RẤT ĐẸP
MUA LẠI SÁCH HỌC CHỮ PHÁP
MUA LẠI CÁC HẸU-THUYẾT CHỮ TÂY
VÀ QUỐC-NGŨ

NAM-KÝ thư-viện cho thuê:
10.000 quyển sách chữ Pháp
2.000 " " Quốc-ngữ
Mỗi tháng chỉ có 0 \$ 60

NAM-KÝ THƯ-QUÁN kinh cáo
17, Boulevard Francis Garnier, Hanoi — Tél. No 6288

CÁC NGÀI

MUỐN CẦM NHÀ CỬA

LẤY TIỀN NHANH CHÓNG

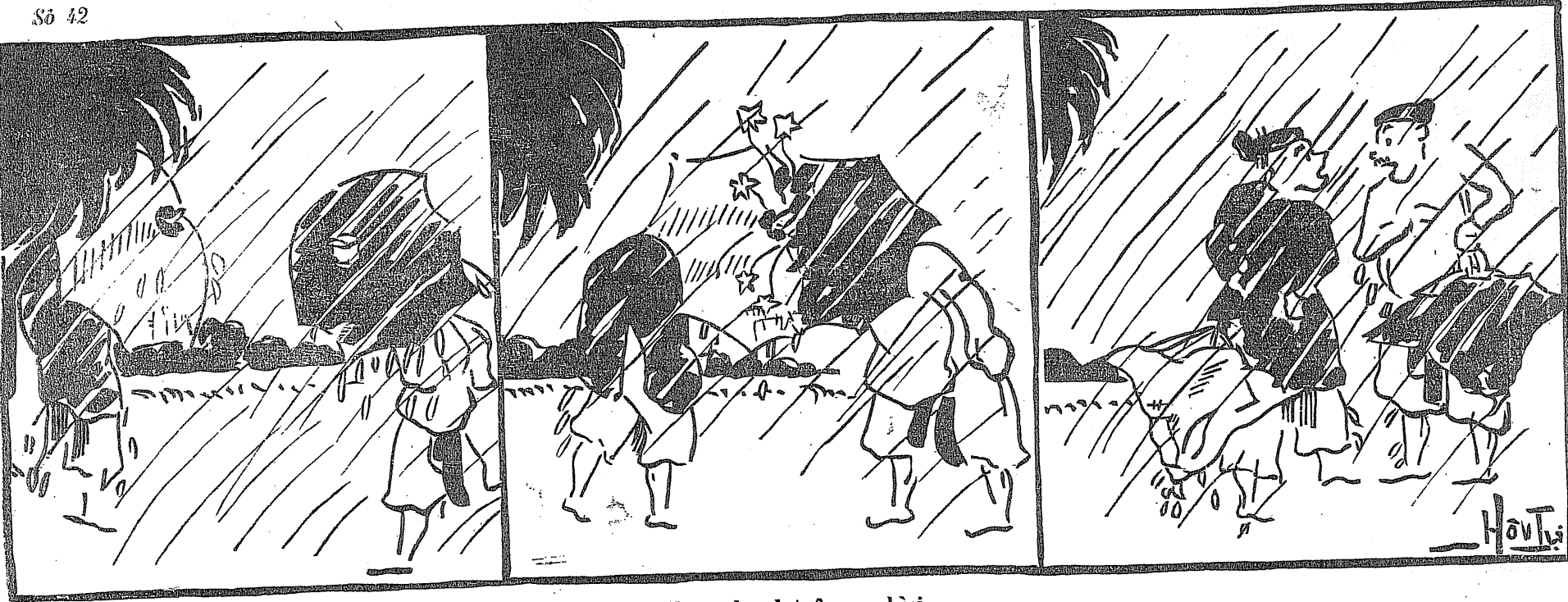
XIN HỎI TẠI

H Ò I

VAN-QUỐC TIẾT-KIỆM

53, đại lộ Francis Garnier, 53

HANOI

Tranh không lời

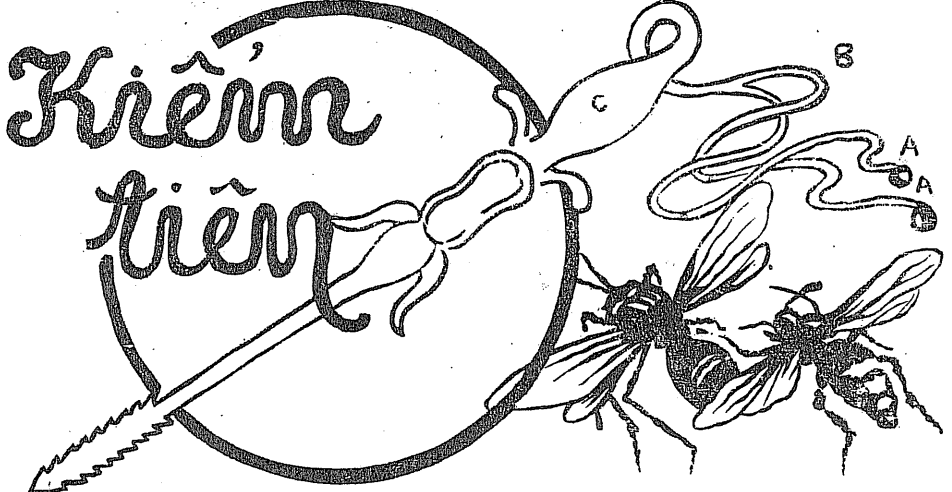
(tiếp theo)

Ông tôi vốn vẫn muốn cho mặt đất này trở nên một cái vườn đầy hoa thơm quả chín, nhưng có lẽ nó biết thiên hạ chẳng bao giờ thái bình được nào, nên bỏ mặc loài người cãi nhau (có lẽ đến đánh nhau) về vấn đề tài bình, nó quay lại bảo nhạn: « đừng có hại ai, song có cánh thì bay, có thân phải giữ ». Thế rồi khắp đông, tây, nam, bắc, đi tới đâu, ong tôi cũng chẳng quên thủ sau lưng một thanh gươm báu.

Thanh kiếm này do đức Ngọc-hoàng ban cho, nhỏ như cái đầu gai, rỗng tựa lòng súng, giấu vào thân để chẳng kém gì gậy sắt của Tôn-hành-giả thừa nào. Những khi động dụng có thể phun ra một làn nước độc rất ghê gớm. Thanh bảo kiếm ấy cốt để hộ thân như cái áo tiên của Chiêu-quân khi ở đất Tiên, nghĩa là chỉ dùng trong những trận giáp lá cà mà thôi!

Phàm đã là khách giang hồ, còn ai ả cái đường kiếm cực kỳ lợi hại của các vị kiếm tiên kia nữa. Dù là tay hảo hán đến đâu, qua đường hề thấy nhà vàng mà dân cũng đóng khổ vàng, thì dù đến các tiên cũng chẳng dám vào chơi (trừ những kẻ liều « muốn béo ghèo ong bầu, muốn âu sâu ghèo ong đất » không kể).

Sợ vậy cũng phải, vì pháp luật họ rất nghiêm mà phong tục, họ lại lạ lắm nữa. « Có làm việc mới đáng làm thân ong sống », câu này họ như dạy nhau từ thuở nhỏ. Ngăn trở công việc làm ăn của họ, tức là làm nhục họ đó. Ta cứ thử ghẹo một con mà xem. Nếu không tránh đi nơi khác, nó sẽ vỗ tung bộ cánh (1) quay tít lưới gươm, lượn rỏi chung quanh ta để thị uy đã. Nếu ta cứ ghẹo, nó khí sồng lên, nó sẽ nhắm chính thân ta, nhanh như cái chớp, nó đưa lưới gươm tới, — chưa kịp tránh, ta đã thấy buốt hơn kim trâm: lưới gươm thân đã ngấp sâu vào thịt ta, chuỗi gươm như có buộc theo một đoạn ruột ướt đầm (2), còn

ong tôi thì đang rầy rụa dằng xa: « thác trong hơn sống đục »! I lẽ là sau khi moi ruột rửa hờn, ong tôi chết, ai dám bảo chỉ có giống người Lùn mới có cái chết hùng dũng ấy?

Vả dân nhục, tức nước nhục, nhiều khi chỉ vì hai chữ « quốc sĩ » mà cả đại đội quân họ kéo ủa ra, mỗi thanh gươm đâm ra như khắc vào xương tủy ta rằng: nước họ vẫn có hồn!

Xem vậy đủ biết: hề làm mất công, mất việc nó là nó đốt liền, từ ông đồng bà cốt trở lên, ghẹo nó, nó đốt tuốt, chẳng chừa ai mà cũng chẳng cần chỗ nào.

Có người nói:ừ, thì như bà cốt long tong nhảy lên, nhảy xuống, vương nó, nó đốt đã đành, chứ còn như ông sư kia nào có làm gì nó, rõ « bá ngọc con ong bé cái làm! »

Phải, từ bi như thế, mà nó cũng chẳng từ, thì có lẽ... có lẽ nó giận, giận vì sao lại... « tránh việc làm đi ở chùa »!

nhồi vào lưới gươm, nhồi vào viên đạn, nhồi vào mũi tên sau này, thì chữa được bệnh gì? Bệnh sống, mà chỉ bệnh sống thôi! Người còn kém ong xa lắm!

Chàng thứ XIII.

- 1 — Mỗi phút, ong vỗ cánh 1.400 lần.
- 2 — Bọ nọc.

HỘP THƯ

Ô. N. T. Huân. — Ông cứ gửi như mọi người.

Ô. N. V. Trung. — T. L. V. Đ. không xuất bản sách không lẽ gửi cái thư mất 5 xu để trả lại ngài 5 xu tem.

Ô. D. M. H. — Nếu ai cũng được như ông thì còn gì hay hơn nữa. Thế mà may thay ai cũng được như ông cả.

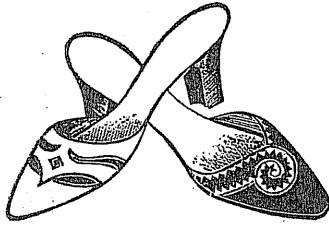
Ô. N. D. Q. — Xin ông tính sao cho chọn mọi đường thì tính.

Ô. D. Đ. V. — Xin ông chịu khó đợi vì có hơn hai trăm người gửi bài đến trước ông không thấy đăng lên báo là không đăng được xin miễn trả lời riêng. Lệ chung như thế, xin ông đành lòng vậy.

Phép tính kỳ khôi

Các bạn cứ lấy một số bất cứ số nào, ví dụ số 3, nhân số ấy lên với hai thành 6, cộng với 10, thành 16, chia với hai, thành 8, rồi trừ với số trước là số 3 thì còn 5. Vậy bất cứ số gì đem nhân 2, cộng 10, chia hai, rồi trừ với nó sẽ còn lại 5 cả.

P. T. N

206 và 207
HAI KIỂU GIÀY TÀN THỜI
Của hiệu CHÂN - LONG
38. Hàng Bờ, Hanoi.

Chủ nhân M. Cao-bá-Bách đã nghiên cứu lâu năm để hiến các bà các cô nhiều kiểu giày giáng rất đẹp, rất bền, mà giá lại hạ. Mong các bà các cô chiếu cố giúp cho sẽ rõ.

206 207

KIỀU NHÀ LỐI TỐI TÀN

Vẽ kiểu nhà theo luật vệ-sinh thành-phố Hanoi trong 16 năm nay. Bản-sở đã vẽ được 225 cái kiểu nhà đã làm tại Hanoi và các tỉnh, vậy trước khi các ngài dự định làm nhà, xin kính mời các ngài lại Bản-sở xem đủ 225 cái kiểu đã vẽ ấy thì các ngài sẽ được vừa ý và sẽ có ngôi nhà sinh đẹp hơn hết. — Tính giá rất hạ để tạ các ngài có lòng tin yêu nghề vẽ của Bản-sở trong 16 năm nay.

NHUẬN - ỐC

168, Rue Lê-Lợi — HANOI (Gần trường Thê-dục)

TOUT POUR ARCHITECTURE

Thuốc lá Phalène tuy rẻ tiền, nhưng nhiều người thích dùng hơn cả. Vì thuốc ngon và thơm, hút không ráo cổ.

Ai trừ được 50 bao không thuốc lá hiệu CON BƯỚM mang lại nhà Nam-Long số 30 phố Hàng Bưởi đổi lấy một cuốn lịch tàu rất đẹp.

TUYỆT NỌC

Lậu và Giang-Mai!!!

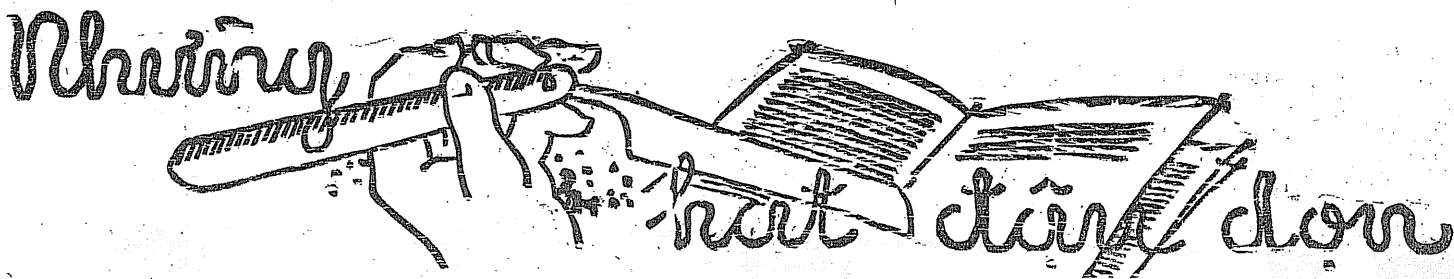
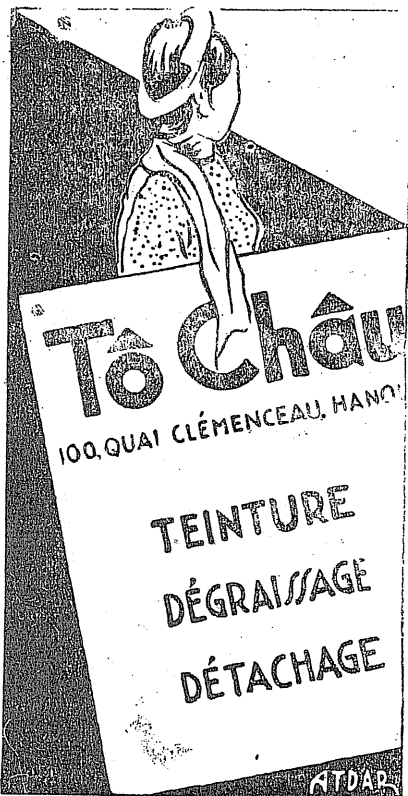
Phải bệnh này chữa chưa được dứt nọc, đi độc còn lại, thức đêm làm việc nhọc, nặn ra tí dính dính hoặc mủ, nước tiểu khi trong khi vàng lẫn vân đục. Nhói ngứa trong ống tiểu-tiên v.v. mà bệnh Giang còn lại thấy dật thịt mỗi xương, nổi mụn cou như muỗi đốt v.v. chỉ dùng nhẹ 2, 3 hộp, nặng 4, 5 hộp là khỏi ngay. Tên gói thuốc Kiên Tinh Tinh (triết nọc Lậu Giang) giá 1p.50 một hộp.

Thiên trụ!!!

2 hòn ngoại thận, hòn to, hòn bé, xung hạ nang, dùng 1, 2, 3, 4 lọ. Bất cứ lậu, mới đi hai hộp co lên bằng nhau ngay, giá 0p60 một lọ 6p. 12 lọ.

BÌNH-HƯNG

89, phố Mã Mây, Hanoi
GIẤY NÓI: 543

Văn Lan-Khai

(Gái thơ loạn, LOA số 6):

Lão Khả với đập đá lấy lửa, chằm vào cây nển đem theo để soi đờng.....
...N. on nển cầm ở tay rơi mạnh xuống đất. Lửa tắt.....
...Lão cố lần mò nhặt được cây nển, ánh lửa lại leo lét sáng.

I.—Phải! đập đá lấy lửa thì tất phải kỳ kịch lâu lắm.

II.—Lửa tắt thì tất là không còn sáng.

III.— Thế mà khi lão lần mò nhặt được cây nển thì ánh lửa lại leo lét sáng.

Một là, lúc bấy giờ lão Khả có diêm; hai là, leo lét sáng nghĩa là tối mò mò, tối mò mò như văn Lan Khai.

Thiếu muối

Cũng trong truyện ấy:
Dưới ánh sáng nhạt n. ẻo....
Thì tra thêm muối vào!

Tiếng lạ

Cũng trong truyện ấy:
Lá khô phủ đất b' dầy xèo, sột sạt như những tiếng rùng mình, bí mật.
Tiếng rùng mình mà sột sạt được? Thế thì bí mật thực!

Chữ nho chữ nhIEEE

Cũng trong truyện ấy:
Cảnh chùa ấy to lắm, lâu ngày bỏ hoang-phế....
Hoang phế là bỏ hoang. Bỏ hoang phế thì hẳn là bỏ bỏ hoang, nghĩa là không bỏ hoang. Khô quá! chữ nho chữ nhIEEE!

Lại chữ nho.

Cũng trong truyện ấy:
Lần tới hậu cung, lão cũng chẳng thấy động tĩnh gì cả.

Động tĩnh nghĩa là «rung chuyển hay yên lặng». Thế mà lão Khả lại chẳng thấy động (rung chuyển), cũng chẳng thấy tĩnh (yên lặng).
Vậy lão thấy cái gì?

Một câu văn rất lạ

Trích trong bài «Phải chăng là lỗi của cha chú», (Ngo-báo số 1962 của ông P. T. Chúc):

Bông hoa của tron-lai đó vừa là gốc hanh-phúc, vừa là mối lo buồn của cha, c'ú — lớp người, theo lẽ tự nhiên, đã bắt đầu đi vào con đường tiêu diệt.

Bông hoa, dù là bông hoa của tương lai, làm thế nào lại vừa là gốc, vừa là mối được? Còn như cha, chú, lớp người ấy, sao lại bắt đầu đi được vào con đường tiêu diệt? Tiêu diệt thì còn đâu có nữa mà bắt đầu đi vào? Lẽ ấy thực chẳng tự nhiên chút nào!

Một câu văn bí

Cũng trong bài ấy:
Người sinh trong thế-kỷ thứ 19 không thể nào cho chúng ta những hình hài tốt đẹp, trong lúc bắt buộc chúng ta cũng phải uốn theo những khuôn mẫu nó đã đúc nên người của thờ-đại ấy.
Xin vì Ngo-báo chua nghĩa:
Hình-hài thân-thể, mình và xương. Khuôn mẫu đúc nên người: ý chừng nghĩa bóng, nói rõ ra hơi tục.

Đấy! tôi đã giải nghĩa cẩn thận rồi đấy. Ai hiểu được cố mà hiểu, trừ ông P. T. Chúc ra, vì cố nhiên là ông ấy không hiểu.

Bầm quan lớn,
Phong-Hóa số vừa rồi, trong bài «vẻ đẹp», mới mở đầu đã nói: «còn cái cổ bơ vơ không việc, tôi hết sức bái bỏ». Liên tiếp lại nói: «áo không cổ trông sao ra hồn...?»

Vậy mà xem dưới mới biết ông Nguyễn-cát-Tường không bỏ cổ áo đi, lại thay cổ khác vào, cổ này lại có nhiều lỗi!

Cổ nào cũng là cổ, có phải không quan lớn? Vậy thì cái áo mới đây sẽ vừa có cổ, vừa không có cổ, họa có giới lý luận Phan-Khôi lắm mới hiểu. Mà nếu cái đường viền của chúng tôi bây giờ cũng gọi là cổ, thì tôi đổ ông Nguyễn-cát-Tường, dù là con nhà mỹ-thuật, đổ ông nghĩ được một cái áo... không cổ!

Nếu quan lớn còn giữ được dao, xin cạo cái râu này đi cho.

Nữ hàn-lâm biên... râu

T.B.— Có trả lời xin gọi tôi là «quan» cho tiện. Có dịp, tôi sẽ gọi ngài là «quan» nữa.

Tôi cũng xin nhận lời bà lớn nói là đúng: áo nào cũng phải có cổ, nhưng cái cổ cũ bất tiện thì phải thay cái cổ mới vào, chắc ông N. C. Tường cũng định viết thế.

Còn về việc gọi nhau là «quan», bà lớn thật hiểu rõ tâm lý người Annam lắm. Xin phục lạy về chỗ đó.

Nhát dao Cạo
Hàn lâm đài... đạu

Véc thùng văn học đi khua khắp chợ cùng quê. Bỏ thùng văn dấy người đi dăng nào.

MỘT CÁCH LÀM CHO NGƯỜI MẠN KHỎE LUÔN

Ăn uống ngon miệng dễ tiêu, biết đói, tức là trong người mạnh khỏe, vô bệnh. Năm mới các ngài thấy trong mình ăn không tiêu, hay là nôn ợ, đầy hơi, đau tức đau bụng; các ngài nên mua ngay một lọ Gastrol 0\$40 ở hiệu thuốc tây VŨ-ĐỒ-THÌN pha uống, một cốc là khỏi ngay. Thuốc này mới phát minh, hợp với phủ tạng người Annam, rất tốt cho hệ tiêu hóa, chữa được nhiều người khỏi bệnh: dạ dày và đau bụng kinh niên.

NÊN DÙNG PHÁO VIỆT-NAM

Hiệu Tường-Kỳ, Hạnh-Phúc, Khánh-Thọ

BÁN TẠI HIỆU TƯỜNG-KỶ

78-80, PHỐ HÀNG ĐƯỜNG VÀ 44, PHỐ HÀNG BÒ, HANOI

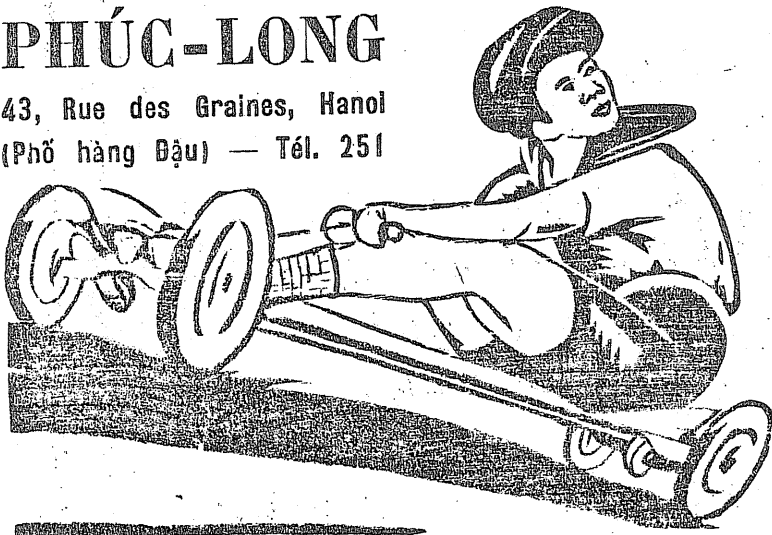
Xưởng chế-tạo: làng Phú-xá, Hà-đông

có đặt đại-lý khắp tam kỳ

NÊN MUA AUTO-FORT CỦA HÃNG:

PHÚC-LONG

43, Rue des Graines, Hanoi
(Phố hàng Đậu) — Tél. 251

cho con em chơi, vừa không nguy-hiễm, vừa được khỏe mạnh cứng cáp.

PHÒNG-TÍCH THẦN - ĐƯỢC CON CHIM

Của VŨ-ĐÌNH-TÂN, HAIPHONG

Cơm no, rượu say với ham tình-dục hoặc ăn no đi ngủ, ăn no đi tắm, sinh ra Phòng-Tích hay Phàm-Phòng? Đây hơi, hay ợ hơi, hoặc ợ chua, tức cổ, tức ngực, không biết do, bình bịch không tiêu, thường đau bụng, đau lưng, chân tay mỏi mệt, lâu năm sắc mặt vàng, da bụng già. Đạn-đng là Phòng-Tích, dần bà là Sẩn-hậu. Chỉ uống một liều thấy dễ chịu hoặc khỏi ngay: 0\$40. Liều thuốc nào cũng có in chữ ký Vũ-Đình-Tân mới là thuốc tốt và thật hiệu. ĐAI-LÝ CÁC TỈNH: HANOI: 99 phố Mới; 35 hàng Đào; 52 hàng Bông; 73 hàng Gai; 44 hàng Lọng; 36 hàng Điếu; 22 bis và 111 route de Huế. HAIPHONG 82 phố Bonnal; NAM-ĐÌNH 190 phố Khách; HAI-DƯƠNG 11 phố Commerce; BẮC-NINH 164 Tiên-An; SON-TÂY 47 Hậu-Tĩnh; VINH 44 phố Gare; HUẾ 49 phố Gia-Long; TOURANE Lý-xuân-Hòa phố Đỗ-hữu-Vị; SAIGON Thanh-Thành 38 Pellerin. Các tỉnh khắp ba kỳ có đại-lý bán cả.

AN-TỬ KIM-TIÊN 1926.

VŨ-ĐÌNH-TÂN, 178 bis Lach-tray, Haiphong.

QUÀ MÙA XUÂN CỦA PHỤ-NỮ-TÂN-VĂN

Kể từ 15 mars, PHỤ NỮ-TÂN-VĂN giá bán lẻ mỗi số 0\$10, mà bài vở lại mở thêm nhiều mục rất độc sắc. Nhân tiết xuân mới lại còn chẳng bao lâu thì đến ngày lễ châu niên của Phụ Nữ-Tân Văn. Chúng tôi xin nhân dịp này mà kính tặng cho mấy ngàn độc giả yêu quý các thứ sách và tiểu-thuyết kể sau đây, tùy ý quý vị chọn lựa.

CÁC THƯ SÁCH TẶNG ĐỘC-GIẢ

- TÂY-SƯƠNG KÝ, có lời phê bình của ông Thánh Thần Nguyễn đồ Mục đích; trọn bộ 8 quyển giá: 2\$40
- TIÊN LÊ-VĂN-MẠC (lịch sử tiểu thuyết) tác giả: Phạm minh Kiên; trọn bộ 5 quyển giá: 2p00
- TRẦN HƯNG ĐẠO (lịch sử tiểu thuyết) tác giả: Phạm-minh-Kiên; trọn bộ 7 quyển giá: 2p10
- CH NG-VI-TINH tác giả: Phú-Đức; trọn bộ 7 quyển giá: 2o80
- SÔNG-TÍNH tác giả: Cẩm-Tam; trọn bộ 8 quyển giá: 2p40
- LỮ-TRUNG-KỶ-SỰ của Nguyễn-Tường; trọn bộ 1 quyển giá: 0p50
- Sách LỮ-TRUNG-KỶ-SỰ chỉ có thể tặng độc-giả Nam-kỳ và Trung-kỳ, vì sách này đã bị cấm ở địa phận Bắc-kỳ.
- CÂY-ĐĂNG-MÙI-ĐỜI tiểu thuyết của Hồ-biêu-Chánh; trọn bộ 2 quyển giá: 1p00
- NHÂN TÍNH ẤM LẠNH tiểu thuyết của Hồ-biêu-Chánh; trọn bộ 8 quyển giá: 2p40
- KẾ LÂM-NGƯỜI-CHỮ tiểu thuyết của ông Hồ-biêu-Chánh; trọn bộ 4 quyển giá: 2p00

Kỳ hạn tặng sách chúng tôi xin định trong 2 tháng về từ 15 mars cho tới 15 mai 1934. Quý vị muốn được tặng các thứ sách trên đây, xin lựa thứ nào tùy ý, miễn là giá tiền bằng với tiền mua báo, gửi 5\$ mua một năm báo thì được tặng 5\$ sách; mua nửa năm 2\$80 thì tặng đúng 2\$80 sách; mua ba tháng 1\$50 thì được tặng 1\$50 sách; sách nào gửi về phần độc-giả chịu. Mua trọn năm hoặc nửa năm tại tiền, gửi sách tặng về phần bản cáo chịu (sẽ gửi recommandé). Sách tặng, sẽ gửi cho quý vị độc giả gửi bạc đơn mua báo kể từ 15 mars cho tới 5 mai 1934.

Thư và mandat mua báo xin để cho: Madame NGUYỄN-ĐỨC-NHUẬN chủ nhân Phụ Nữ Tân Văn - N° 65, Rue de Massiges, Saigon.

ĐAU DẠ DÀY

Phòng tích

Ăn chậm tiêu, no hơi hay ợ, đau bụng dưới, có khi đau xuyên cả sang lưng, tràn cả lên ngực, lâu dần da mặt vàng, da bụng dày, là bởi khí tích lại làm cho đau tứ tung, như thể chỉ uống vài gói thuốc này sẽ thấy nhẹ ngay lập tức, rồi dần dần khỏi hẳn. Thuốc đau dạ dày và phòng tích này đã nổi tiếng là hay nhất không còn có thứ nào hay hơn được, ai đã uống qua đều công-nhận là thần-được.

Mỗi gói giá 0\$40

LẬU KINH NIÊN

Giang mai

Lậu mới mắc ra mủ nhiều, buốt, tức, chỉ uống vài ve thuốc lậu con Phượng số 19 là nhẹ ngay, rồi khỏi hẳn, giá mỗi ve 0\$60. Ai đã thành kinh niên, sáng dậy có mủ, đi tiểu vẫn đục thì uống thuốc lậu số 20 cũng 0\$60 một ve, sẽ chóng khỏi rất nọc không hại sinh dục.

Tim-la, lở loét, củ đinh, chỉ có thuốc giang-mai hiệu con Phượng là chữa khỏi chắc chắn mà vẫn đi làm được như thường.

Mỗi ve giá 1\$00

KIM-HUNG ĐƯỢC PHÒNG

81, Route de Huế — HANOI

VIỄN-ĐÔNG TÔN-TÍCH HỘI

HỘI TƯ BẢN SEQUANAISE THÀNH BA-LÊ LẬP NÊN

Công-ty vô danh hùn vốn 4.000.000 phát-lãng một phần tr đã góp rồi

Hội đặt dưới quyền kiểm-sốt của Chính-phủ Toàn-quyền Đông-Pháp Đăng-bạ Hanoi số 419

Tổng-cục ở Hanoi — 32, phố Paul Bert — Giày nói số 892 Sở Quản-lý ở Saigon — 68, Bđ. Charner — Giày nói số 1099

GIÚP NGƯỜI ĐỀ DANH TIỀN

BẢNG XỔ SỐ HOÀN TIỀN THÁNG FÉVRIER 1934

Mở ngày thứ ba 27 Février 1934 ở sở Tổng-Cục tại Hanoi do ông Long, Quản-Lý hội chủ tọa, ông Vircondelet và ông Nguyễn-văn-Bằng dự tọa, cùng trước mặt quan Kiểm-Duyệt các hội tư-bản Trung-Bắc lưỡng kỳ của Chính-phủ.

XỔ SỐ	SỐ PHIẾU ĐÁ TRÚNG	TÊN HỌ NGƯỜI CÓ PHIẾU TRÚNG
Lần mở trước trúng: 5.000\$	2.021	Phiếu này không hoàn lại, vì tiền tháng chưa đóng
Lần mở thứ hai trúng: 1.000 \$	463	Mme Trần-thị-Hiệp, N° 101, Quai Belgique, Saigon Trúng lĩnh về 1 000 \$
	3.463	M. Nguyễn-văn-Lam, Charffeur, N° 254, Rue Paul Blanchy, Saigon Trúng lĩnh về 1000 \$
	6.463 ^A	M. Nguyễn-văn-Trương, N° 122, Ruelle d'Arras, Saigon Trúng lĩnh về 500 \$
Lần mở thứ ba khỏi phải đóng tiền	6.463 ^B	M. Nguyễn-duy-Hoan, N° 13, Rue de la Chaux, Hanoi Trúng lĩnh về 500 \$
	1.764 ^A	Mme Vũ-thị-Nghĩa, Rue Bourrel, Hanoi Được lĩnh phiếu miễn trừ 502 \$, có thể bán lại ngay lấy 257 \$
	1.764 ^B	Phiếu này chưa đóng tiền tháng không được miễn trừ.
	4.764	Mlle Jeanne Mogenet, N° 13, Rue Jeanne Duclos, Saigon Được lĩnh phiếu miễn trừ 1.000 \$ có thể bán lại ngay lấy 508 \$.

Kỳ mở số sau định vào ngày thứ sáu 30 Mars 1934, hồi 8 giờ sáng tại sở Quản-lý ở Saigon số 68, Boulevard Charner, Saigon Món tiền hoàn về cuộc xổ số to nhất kỳ tháng Mars 1934 định là 5.000 \$.

Gecko

LA MEILLEURE DES PEINTURES

BÁN KHẮP CÔI ĐÔNG-PHÁP

MUA BUÔN XIN HỎI TẠI:

Hanoi: 53, Rue de la Citadelle

Saigon: 29, Rue Sabourain

Pnom Penh: 4, Rue Ohier

Nhà Khiêu-Vũ to và lịch-sự nhất ở Hà-thành là:

HANOI BAR DANCING

100, Rue des Voiles, Hanoi

Buồng Khiêu-Vũ rộng 150m². Bài trí theo lối tân-thời.

KHIÊU-VŨ { Các tối thường từ 20 giờ đến 24 giờ.
Tối thứ bảy từ 20 giờ đến 1 giờ.
Chủ nhật và ngày lễ ban ngày từ 15 giờ đến 18 giờ.

VÀO CỬA KHÔNG MẤT TIỀN

Rượu và nước, giá bán phải chăng cho tiện ai cũng đến vui chơi được. Bắt đầu từ mồng một Tết (14 Février 1934) sẽ có một cái buồng riêng rất lịch sự để ai muốn đặt tiệc hoặc mang người nhà lại Khiêu-vũ. Ở các tỉnh xa muốn giữ buồng đặt tiệc xin viết thư cho biết trước.

POUDRE STOMACHIQUE DU SAINT ANDRÉ

là thuốc rất thần hiệu chữa các bệnh về dạ-dầy.
Chữa được cả chứng đi táo. Không có vị gì độc,
uống lâu không hại, không quen.

**ĐÂY MÃY THỰC LÀ THUỐC-TIÊU, UỐNG
BAO GIỜ CŨNG HIỆU NGHIỆM TỨC KHẮC**

CÁCH UỐNG: Một hay hai thìa café, hòa vào một
ít nước. uống trước bữa ăn, ai cũng uống được

0\$85 một lọ

Độc quyền bán tại hiệu bác-chê CHASSAGNE
55, Phố Tràng - Tiền, 55 — HANOI